

Η ΒΟΗ ΤΗΣ ΠΥΛΑΡΟΥ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΥΛΑΡΕΩΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 6 Τ.Κ. 104 31, ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ.- FAX: 210.5226.241 • ΕΤΟΣ 150 – ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 62 • ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2014
Ιστοσελίδα: www.enosipylareon.gr – e-mail: enosipylareon@gmail.com

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Πολλές συζητήσεις έγιναν για τον νόμο περί αξιολόγησης του προσωπικού των δημοσίων υπηρεσιών (ν. 4250/2014 ΦΕΚ Α' 74), ο οποίος εντάσσεται σε μια γενικότερη προπαγάνδα της θέσπισης της αξιολόγησης στον δημόσιο τομέα, που, για διάφορους λόγους, είχε ατονίσει τα τελευταία χρόνια.

Είναι γενικώς παραδεκτό πως μόνο η αξιολόγηση δεν είναι αρκετή για να πετύχει το κράτος την βελτίωση των προσφερόμενων υπηρεσιών. Δεν αποτελεί ούτε τη λυδία πίθανού της να αφετηρία για την εξέλιξη της προσφοράς και της παραγωγικότητας των εργαζομένων. Απαιτούνται, επιπλέον, καθοδομημένη και σωστή οργάνωση των υπηρεσιών, ρεαλιστική και διαυγής κατανομή πόρων, ιερικά κίνητρα για την κινητοποίηση των εργαζομένων, διαρκής εκπαίδευση του προσωπικού, ώστε να εκσυγχρονίζονται και να αποδοποιούνται οι προσφερόμενες υπηρεσίες. Επομένως, η φιλοσοφία του εμπνευσμένου νομοθέτη μαζί με την ειπικρίνη βούληση του πολιτικού συστήματος είναι προϋποθέσεις που θα μπορούσαν να εξελίξουν την υφιστάμενη κατάσταση στις δημόσιες υπηρεσίες. Το θέμα είναι απλό και ξεκάθαρο: Ενδιαφέρονται να επιτύχουν, στην ουσία και όχι στον τύπο, προβλήματα; Πού στοχεύει η νομοθεσία και η πολιτική; Στοχεύει στο κοινό καλό και στο λαϊκό συμφέρον; Μέσα σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η ποικιλή της αξιολόγησης των δομών και του προσωπικού.

Οι εργαζόμενοι ποτέ δεν απέρριπταν τη διαδικασία της αξιολόγησης. Διατύπωναν, βέβαια, προβληματισμό για την ποιότητα, την αντικειμενικότητα και το περιεχόμενο της διαδικασίας. Και σήμερα αποδεικνύεται περιτράπανα ότι δικιώς είχαν τις εντάσεις τους και ότι σοφά δεν εμπιστεύονταν τους <<θεσμούς>>. Συγκεκριμένα οι εργαζόμενοι απαιτούν αντικειμενική αξιολόγηση. Αξιολόγηση που θα είχε ποσοτικά, αλλά και ποιοτικά χαρακτηριστικά. Που θα τους ωθεί να βεβτιώνονται, να αναπτύσσουν πρωτοβουλίες, να εργάζονται με συνειδητού και έμπνευση.

Το ερώτημα ποια είναι η αντικειμενική αξιολόγηση και πώς μπορεί να επιτευχθεί, δεν θα μπορούσε να απαντηθεί μέσα από ένα περιορισμένης έκτασης άρθρο. Κάθε υπηρεσία έχει τις ιδιομορφίες της και το θέμα θέλει εξειδίκευση, επιστημονική γνώση, συγκριτικά στατιστικά στοιχεία Κ.Π.Π. Μια σκέψη που διατυπώνεται προς την κατεύθυνση αυτή είναι η διεύρυνση «των αξιολογητών», δηλ. να παριστάνεται υπόγειο και η γνώμη των πολιτών, οι οποίοι είναι

αποδέκτες των υπηρεσιών, όπως συμβαίνει σε πολλές ιδιωτικές επιχειρήσεις που ζητούν από τους πελάτες τους να βαθμολογήσουν τις υπηρεσίες που τους προσέφεραν και να αποτιμήσουν τη συμπεριφορά του προσωπικού. Η σκέψη αυτή εμπεριέχει, βέβαια, και κινδύνους που είναι προφανείς.

Στον συγκεκριμένο σημερινό νόμο την αξιολόγηση του υπαλλήλου «ενεργεί αυτοτελώς ο προϊστάμενος της αμέσως υπερεκίμενης οργανικής μονάδος», γεγονός που δεν εγγυάται το στοιχείο της αντικειμενικότητάς του. Το χειρότερο, όμως, σημείο του νόμου είναι τα ποσοστά ανά κλίμακα αξιολόγησης που με ασφυκτικό τρόπο ορίζει και τα οποία πρέπει υποχρεωτικά να εφαρμοστούν από τους αξιολογητές. Συγκεκριμένα με βαθμούς 9 έως 10 θα βαθμολογείται έως και 25% των υπαλλήλων μιας μονάδας, με 7 έως 8 ποσοστό έως και 60% και με βαθμούς 1 έως 6 ποσοστό 15%.

Εδώ συμβαίνει το εξής απαράδεκτο και τραγελαφικό. Έρχεται ένας νόμος και καθορίζει εκ των προτέρων αυθαίρετα τις ικανότητες των ανθρώπων. Προσπορφαίζει την βαθμολογία του εργαζομένου, πριν ακόμη τον αξιολογήσει! Είναι ειλικρινένη απόφαση το πόσοι θα κρίνονται επαρκείς και πόσοι ανεπαρκείς! Φαίνεται απίστευτο και παρανοϊκό, αλλά στη σημερινή Επλάδα ισχύει. Στη συνέχεια αυτός ο απόλυτα ρατσιστικός νόμος θα εφαρμοστεί από τους αξιολογητές, οι οποίοι εκόντες άκοντες θα κηποποιήσουν ανθρώπινα σύνοπλα, δηλαδή να μετρήσουν την απόδοση τους όχι σύμφωνα με τις πραγματικές τους ικανότητες, αλλά σύμφωνα με τον παραπομπό του νόμου. Καθούνται να «κόγουν και να ράγουν» ικανότητες και επιδόσεις σύμφωνα με τα ποσοστά που αθεμείωτα ορίζει ο νόμος. Δεν θα είναι στην ουσία αξιοκρατική βαθμολογητές, αλλά μάγειροι ποσοστών που έστω και αν θέλουν να κάνουν σωστά την δουλειά τους, δεν θα τους επιτρέπεται. Όποιοι αυτή την διαδικασία βέβαια θα την υποστούν άνθρωποι, οι οποίοι θα νιώθουν συνεχώς την αγωγία ότι η αδικία μπορεί ανά πάσα στιγμή να πέσει επί της κεφαλής τους. Το δε κράτος (δημοκρατικό άραγε;) θα αποκρύπτει ότι προσπαθεί να φιλώσει, να υποτάξει και να τρομοκρατήσει τους υπαλλήλους του και θα κομπάζει ότι κατάφερε να εφαρμόσει την αξιολόγηση, ενώ στην πραγματικότητα έχει υπονομεύσει και καταστρητηγήσει κάθε έννοια αντικειμενικότητας, δικαιοσύνης, ευθύνης και σοβαρότητας.

ΠΑΝΑΓΗΣ ΚΑΛΛΙΑΚΟΥΛΗΣ

Προσεχείς Εκδηλώσεις της Ένωσης Πυλαρέων

ΜΟΝΟΗΜΕΡΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Η Ένωση των Απαντάχου Πυλαρέων θα πραγματοποιήσει μονοήμερη εκδρομή την **Κυριακή 16 Νοεμβρίου** με προορισμό την όμορφη Αρκαδία. Συγκεκριμένα θα επισκεφθούμε την Αγία Θεοδώρα (Εκκλησία που φυτρώνουν δέντρα στην σκεπή της) και τα χωριά Βάστα, Ισαρη, Καρύταινα. Τηλέφωνα επικοινωνίας με τα μέλη του Διοικ. Συμβουλίου: Μουστάκη - Μυλωνάκη Ευσταθία 210.4112829, 6937154626, Κατσικογάνης Σωτήρης 210.2021577.

ΚΟΨΙΜΟ ΠΙΤΑΣ

Η Ένωση των Απαντάχου Πυλαρέων προσκαλεί τα μέλη και φίλους της να παρευρεθούν στο κόψιμο της πρωτοχρονιάτικης πίτας, που θα πραγματοποιηθεί στο κτήμα της Αδελφότητας Κεφαλλήνων και Ιθακησίων Πειραιά (Γρ. Λαμπράκη 144, Πασαλιμάνι), την **Κυριακή 11 Ιανουαρίου 2015 στις 11 το πρωΐ**.

Απευθυνόμαστε εγκάρδια σε κάθε έναν από εσάς μέσω της εφημερίδας μας. Επειδή, λόγω υψηλού κόστους, ίσως να μην σταλούν ατομικές προσκλήσεις, σημειώστε την ημερομηνία κοπής.

Σας περιμένουμε.

To Δ.Σ. της Ένωσης

ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΜΑΣ

Αγαπητά Μέλη και Φίλοι,

Ο λογαριασμός της Ένωσης, για όσους επιθυμούν να καταθέσουν για συνδρομή της εφημερίδας ή για οικονομική ενίσχυση της Ένωσης είναι:

Τράπεζα: ALPHA BANK

Όνομα λογ/μου: ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΥΛΑΡΕΩΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Αριθμ. Λογαριασμού: 484002002000070

IBAN Λογ/μου: GR 9 2 0 1 4 0 4 8 4 0 4 8 - 4002002000070

Παρακαλούμε οι καταθέτοντες χορήγουν και το όνομά τους. Τα ονόματα των καταθετών και το ποσό κατάθεσης θα δημοσιεύονται στην εφημερίδα «Η ΒΟΗ ΤΗΣ ΠΥΛΑΡΟΥ» στη στήλη ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ. Το Δ.Σ. της Ένωσης των Απαντάχου Πυλαρέων

ΟΙΚΟΣ ΕΥΓΗΡΙΑΣ... ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΕΝΟΙΚΟΥΣ!

Επίσης δήλωσε ότι μόλις η μονάδα τεθεί σε λειτουργία θα ξεκινήσουν να κατασκευάσουν και δεύτερη πτέρυγα που προβλέπεται από τα σχέδια. Εξέφρασε τη θλίψη του για την αδιαφορία και την εγκατάλειψη από τους υπευθύνους που αφήνουν το κτήριο να ρημάζει. Δέκα χρόνια χωρίς καμία λύση! Πρωτοφανές: Ή πρόκειται, άραγε, για χαρακτηριστική περίπτωση που εικονίζει το διπλό πρόσωπο της Ελλάδας; Από τη μια η ανιδιοτελής προσφορά και η συναντηθηματική αρωγή των ανώνυμων και από την άλλη η κραυγάλεα αδιαφορία και η ανεπάρκεια των ιθυνόντων επί δέκα χρόνια!

Το 2003 το κτήριο παραχωρήθηκε στον τότε Δήμο Σάμης, αλλά μέχρι σήμερα παραμένει χωρίς ζωή. Το πρόβλημα που δεν έχει λυθεί είναι η κάλυψη των λειτουργικών εξόδων του, πρόβλημα που μάλλον δεν είναι τόσο μεγάλο, αν λάβουμε υπόψη ότι σήμερα υπάρχουν αρκετοί άνθρωποι που θα ήθελαν να μένουν εκεί και έχουν την δυνατότητα οικονομικής συμμετοχής.

Ο Χαράλαμπος Τζανετάρος, ένας εκ των δωρητών, βρέθηκε πριν λίγο διάστημα στην Κεφαλονιά. Επισκέφθηκε το κτίσμα και έδωσε

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΤΗΤΑΣ
Ο μικρός μάγος και άλλες ιστορίες
 του Ηλία Τουμασάτου, εκδ. Αιγιαλός, 2014
 «Η αληθινή ευτυχία είναι πατάτες τηγανητές»

Της ΕΥΗΣ ΖΕΡΒΟΥ -
 ΚΑΛΛΙΑΚΟΥΔΗ

Μια συλλογή αφηγημάτων (διηγημάτων και παραμυθών για μικρούς και μεγάλους) του **Ηλία Τουμασάτου** με τίτλο **Ο μικρός μάγος και άλλες ιστορίες**, τίτλο που παραπέμπει, ίσως, στην Παιδική Λογοτεχνία, συνθέτει έναν παράξενα αινιγματικό τόμο που προκαλεί ευχάριστα τον αναγνώστη. Τα αινιγμάτα αφορούν τα περικείμενα και ξεκινούν ήδη από το εξώφυλλο. Δέστε στο εξώφυλλο τον μικρό μάγο, που δεν μοιάζει καθόλου με κλασικό μάγο του παραμυθιού, εκτός, ίσως, από το καπέλο που κρατά με το ακροδάχτυλο. Και η λέξη του τίτλου «**μικρός**» είναι διαγραμμένη με κόκκινη γραμμή! Τι να υπαινίσσεται άραγε; Στο εσώφυλλο διαβάζω: «Στο Δημήτρη, τον καλύτερο γιο του κόσμου». Προσπαθώ να βρω τα κλειδιά για να προσπελάσω τα περικείμενα, να καταλάβω πώς δένονται μεταξύ τους, ώστε να γίνουν άγγελοι και οδηγοί μουν. Αυτό το πατινήδι με τα κλειδιά, που τελικά μου αποκαλύφτηκαν μόνο μετά την ολοκλήρωση της ανάγνωσης, πάντα με γοητεύει.

Τα πρώτα κείμενα είναι αυτοβιογραφικά. Νοσταλγικά κείμενα. Σου αφήνουν την υπέροχη γεύση της καραμέλας που απολαμβάναμε στα αθώα παιδικά μας χρόνια στα διαλείμματα του Σχολείου. Σε ακουμπούν με μια ιδιότυπη μελωδία, γραμμένη σε τόνους χαμηλούς, ερμηνευμένη με τρόπο τρυφερό, με φωνή ευαίσθητη κι αισθαντική. Ο **Ηλίας Τουμασάτος** αυτοποιαλύπτεται σε μια γραφή τόσο αληθινή και τόσο στιλπνή, όπου ο κάθε αναγνώστης μπορεί να καθρεφτίστει αναγνωρίζοντας κομψάτια της δικής του διαδρομής. Άλλωστε τα κείμενά του αποτελούν το χρονικό μιας ζωής και μιας εποχής, τόσο κοντινής και συγχρόνως κάπως απόμακρης. Τα σκηνικά, -το σχολείο, το δωμάτιο της εφηβείας, το λεωφορείο για την Αγία Κυριακή, τα πανεπιστημιακά αμφιθέατρα, η Βιβλιοθήκη, συνθέτουν τις προφάσεις και τις συμβάσεις για να γίνει διαυγέστερη η συμπόρευση με τον αναγνώστη.

Ευτυχισμένος όποιος στα παιδικά του χρόνια απολάμβανε τα καλοκαίρια δίπλα στη γιαγιά

Γιουστίνα «που νόμιζες ότι κυριολεκτικά περπατούσε στον αέρα, αφού ούτε τα βήματά της δεν ακούγονταν, ποτέ δεν γκρίνιαζε, ποτέ δεν μας φώναζε, αντίθετα, έμουαζε τρισευτυχισμένη που για λίγο καιρό το σπιτάκι της γινόταν χάρα όχι Ιουδαίων αλλά εγγονών».

Εκείνα τα καλοκαίρια στο νησί, στο χωριούδικι της Άσσου, γίνονταν ακόμη πιο παραδεισένια κοντά στη γιαγιά Ρεγγίνα, «ένα σπουργιτάκι που κυκλοφορούσε προσπαθώντας καλά - καλά να μην ασαίνει», που κερνούσε «φρέσκο νερό με το σίκλο από τη στέρνα». Η γιαγιά Μαργαρίτα, αληθινή τεχνίτρα στις τηγανητές πατάτες της «πασπαλισμένες με ρίγανη», αποκάλυψε ένα παράξενο μυστικό που σφράγισε διά βίου τον αφηγητή - ήρωα: «Η αληθινή ευτυχία είναι πατάτες τηγανητές». Αυτό το ελάχιστο, που απογειώνει τα αισθήματα και πυροδοτεί τη φαντασία, παύει πια να είναι ελάχιστο στη Λογοτεχνία του **Η.Τ.**, γιατί, καθώς συναντίσται με τον αφηγητή, μεταλλάσσεται σε βίωμα τεράστιο, μοναδικό και σημαντικό. Παίρνει νόημα και γίνεται κοσμοθεωρία. Αποθέωνται στο «πρώτο εικοσάρι» στο Γυμνάσιο, στο «γκρανγκρουν» του μπλε Volkswagen, στις αίθουσες της Νομικής και «στα μικρά και μεγάλα καφέ, Σόλωνος και Μασσαλίας», στο τραγούδι από την ταινία «Τα Παιδιά της Χορωδίας». Το ίδιο ακριβώς συναίσθημα με εκείνο του ποιητή, όταν έγραφε:

«Μ' ένα τίποτα έζησα... Όπουν τέλος ένωσα κι ας πα να μ' έλεγαν τρελό πως από να τίποτα γίνεται ο Παράδεισος.

(Οδ. Ελύτης)

Ένα νοητό μικρό διάφανο νήμα χωρίζει ανεπαίσθητα το βιβλίο σε δύο μέρη. Στο δεύτερο μέρος παρακολουθούμε κείμενα που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως φιλοσοφικά παραμύθια με περιεχόμενο αλληγορικό και συμβολικό. Είναι είδος που ελάχιστα έχει καλλιεργηθεί στη Νεοελληνική Λογοτεχνία. Ο **Η.Τ.** δοκιμάζεται ως λογοτέχνης αυτού του είδους και με αξιοθαύμαστη επιτυχία πραγματώνει ένα σπουδαίο αποτέλεσμα.

Εδώ συναντίστανται με τον μικρό μάγο του τίτλου, που μετά τη δοκιμασία της μονομαχίας και μετά το ταξίδι πάνω στο αστέρι, ενηλικώνται. Δεν είναι

πια μικρός. Να, λοιπόν, πώς εξηγείται η διαγραφή της λέξης στον τίτλο του βιβλίου. Το αυτοβιογραφικό γίνεται αυτοπροσωπογραφικό στα κείμενα του δεύτερου μέρους. Είναι αξιοσημείωτα στοργική η ματιά του αφηγητή για όλα τα πλάσματα. Στοργική και ελαφρά ανήσυχη. Ωστόσο γαληνεύει ο αναγνώστης, γιατί όλα τα κείμενα αποπνέουν ανθρωπιά και ειλικρίνεια. Τελειώνουν με κάθαρση που παίρνει τη μορφή της ελπίδας, θυμίζοντας κάποιες φορές, τουλάχιστον σε πρώτο επίπεδο, δηλ. ως προς την προσβασιμότητα του κειμένου και ως προς την ευαισθησία για τον άνθρωπο, τη γραφή του **Α. Σαμαράκη**.

Είναι από τα βιβλία που θα αγαπηθούν από τον έμπειρο αναγνώστη, ο οποίος ανακαλύπτει στις γραμμές ότι πρόκειται για κείμενο πολυδύναμο, που, επειδή «η απλότητα είναι το προσωπείο του βάθους», μεταμορφώνεται ακόμη και σε σεμνά μεταφρεσμένο δοκιμακό λόγο. Για τον έφηβο ή τον εραστέχη αναγνώστη η επιφανειακή στύπνοτητα των κειμένων αποτελούν τον μυστικό δρόμο που οδηγεί στην αληθινή Λογοτεχνία.

Οι ανήλικοι αναγνώστες, τα παιδιά αλλά και οι έφηβοι, συναντιόνται με τα πιο απίθανα και παράδοξα πράγματα, καθώς iερές λεπτομέρειες κεντούν την αγωνία, την προσμονή, την αναζήτηση, τη δικαίωση. Σκέφτομας ότι ο συγγραφέας διαθέτει έναν αισθαντικό, διακριτικό και βιωματικό τρόπο για να αποτυπώσει οπτικές του γενέθλιου τόπου με απολύτως λογοτεχνικούς όρους. Η **Κεφαλονιά** (στο πρώτο μέρος) και ο γοητευτικός ουρανός της (στο δεύτερο) αποδεικνύονται ιδανικό σκηνικό, η **τοπιογραφία** (Άσσος, Αργοστόλι, Βιβλιοθήκη) πλέκεται με την ανάμνηση, τα **πρόσωπα**, αυθεντικά, με την αναγνωρίσιμη ιδιοσυγκρασία τους, καθώς αποπνέουν ένστικτο, ευφυΐα και συναίσθημα, γίνονται κοσμοθεωρία. Αποθέωνται στο «πρώτο εικοσάρι» στο Γυμνάσιο, στο «γκρανγκρουν» του μπλε Volkswagen, στις αίθουσες της Νομικής και «στα μικρά και μεγάλα καφέ, Σόλωνος και Μασσαλίας», στο τραγούδι από την ταινία «Τα Παιδιά της Χορωδίας». Το ίδιο ακριβώς συναίσθημα με εκείνο του ποιητή, όταν έγραφε:

Ο συγγραφέας, χωρίς να πέφτει στην παγίδα της απλοϊκότητας, της τυπωποίησης ή του φοιλόκλόρ, μετατρέπει την Κεφαλονιά σε κοιτίδα (ή ουτοπία) της παιδικής ηλικίας, σε αφετηρία ονείρων, σε δεξαμενή αναμνήσεων. Έχει, επίσης, τη σημειολογία του το γεγονός ότι ο **Η.Τ.** επιλέγει τοπικό εκδοτικό οίκο για να εκδώσει το έργο του. Δεν αποκαλύπτω άλλες πτυχές του ανθρώπου **Η.Τ.** Όποιος διαβάζει τις σελίδες του βιβλίου θα έχει τη χαρά της προσωπικής ανακάλυψης. Και το βιογραφικό σημείωμα στα αυτά του εξωφύλλου με φωτογραφία συμβολικά σκηνοθετημένη θα μπορούσε να αποτελεί μια μορφή πυξίδας.

Είμαι σίγουρη ότι το αναγνωστικό κοινό θα θελήσει να συναντηθεί συνειδητά με το κείμενο. Έχω, επίσης, την πεποίθηση ότι ο συγγραφέας του **Ηλία Τουμασάτου** θα εξακολουθήσει να καλλιεργεί με μεγάλη επιτυχία αυτό το ιδιαίτερο είδος γραφής, το πολύτιμο και σπάνιο στα Γράμματα μας, που ο ίδιος μοιάζει να το δουλεύει σαν χειροποίητη εικαστική μικρογραφία σπουδαίας καλλιτεχνικής αξίας.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΙΟΝ. ΚΟΥΓΙΑΝΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΣ

Η Ελληνίδα που τιμά την Κεφαλονιά και την Ελλάδα

Μία από τις σύγχρονες μορφές που τιμούν την ιδιαίτερη πατρίδα και την Ελλάδα, είναι η Πηνελόπη Δ. Κουγιανού. Παιδί εξαιρέτων γονέων, κόρη του Διονυσίου Κουγιανού, πολιτικού μηχανικού —πρώην Προέδρου της Αδελφότητας Κεφαλλήνων και Ιδακησίων Πειραιά— και της Αρχιτέκτονος Νίκης Μπουζάκη-Κουγιανού, με πολλά ενδιαφέροντα και διακρίσεις, εξελέγη τελευταία μέλος της Αμερικανικής Ακαδημίας Τεχνών και Επιστήμων. Αυτό έγινε τον Απρίλη του 2014.

Θα αναφέρουμε εδώ μερικά απ' την πνευματική της πορεία: Η Πηνελόπη Κουγιανού - GOLDBERG είναι καθηγήτρια οικονομικών στο Πανεπιστήμιο του Γείλ (YALE), στο οποίο κατέχει την WILLIAM K. LANMAN IR, έδρα των Οικονομικών Επιστημών. Είναι επίσης αρχισυντάκτρια του επιστημονικού περιοδικού Αμερικανικής Επιστήμης ECONOMIC REVIEW. Εξελέγη μέλος της Αμερικανικής Κοινότητας (ECONOMETRIC SOCIETY), επιστημονική συνεργάτρια στο Εθνικό Γραφείο Οικονομικής Έρευνας (NBER) των Ηνωμένων Πολιτειών (STANFORD) των Ηνωμένων Πολιτειών. Πριν από το

ΟΙ ΔΙΑΘΗΚΕΣ ΤΟΥ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΜΑΚΡΗ

Του ΠΑΝΑΓΗ ΚΑΛΛΙΑΚΟΥΔΗ

Για τον Σωφρόνιο Μακρή - Αναστασάτο¹ (1794-1876), τον ιερωμένο ευεργέτη που κατέγιόταν από τα Μακρυώτικα, έχουμε ξαναγράψει παλαιότερα. Ο ανθρωπισμός που τον χαρακτήριζε του υπαγόρευε αποφάσεις και δραστηριότητες που υπηρετούσαν τους συνανθρώπους της εποχής του, αλλά και τους μεταγενέστερους. Μπορούμε, λοιπόν, να καταλάβουμε γιατί αποφάσισε να αφήσει το σύνολο σχεδόν της περιουσίας του στους απόρους του Δήμου Πυλαρέων. Είχε σεβαστή περιουσία και φρόντισε να την διαθέσει στο κοινό καλό, με τρόπο επίσημο, δηλ. με τέσσερις διαθήκες, συνταγμένες από συμβολαιογράφους. Με αυτό τον τρόπο εξασφάλιζε την ισχύ και την εγκυρότητα των εγγράφων.

Ίσως δεν μπορεί να φανταστεί ο σύγχρονος περιπατητής ότι το οικόπεδο στην Αγία Ευφημία, που σήμερα περικλείεται από τους δρόμους Δρακοπούλατων, Αναστασίου Βουή, Σωφρονίου Μακρή και Γαλλικής Δημοκρατίας, καθώς και τα εντός του κτίσματα ανήκαν στον Σ. Μακρή. Ο ιερωμένος κατείχε, επίσης,, μεγάλη κτηματική περιουσία, κυρίως, στον κάμπο της Πυλάρου.

Η υλοποίηση της βασικής διαθήκης του Σωφρονίου Μακρή έγινε αμέσως μετά τον θάνατο του. Το έτος 1877, με Βασιλικό Διάταγμα², ιδρύθηκε Πτωχοκομείο στην Αγία Ευφημία με την επωνυμία «Σωφρονίειον³» για την περίθαλψη και συντήρηση των ενδεών και αναπτήρων του Δήμου. Το Πτωχοκομείο αυτό λειτούργησε ανελλιπώς μέχρι το 1953, χρονιά που τα οικήματά του κατέρρευσαν από τους σεισμούς. Στη διάρκεια της λειτουργίας του το ίδρυμα του Σωφρονίου Μακρή πέρασε από διάφορες φάσεις ακμής και παρακμής.

◆ Το διάστημα 1877-1910 λειτούργησε με την επωνυμία που άριζε το Β.Δ., δηλαδή ως Σωφρονίειον Πτωχοκομείο και παρουσίασε αξιοσημείωτη δράση, ανάλογη με τις προθέσεις του χορηγού ιερέα. Φιλοξενούσε στα οικήματά του απόρους⁴ του Δήμου Πυλάρου, χορηγούσε ανά διετία προϊά⁵ σε μια φωτάχι νέα του Δήμου που παντρεύοταν και χορηγούσε χρηματικά βοηθήματα σε άτομα που δεν είχαν πόρους ούτε μπορούσαν να συντηρηθούν από τους οικείους τους. Διοικείτο από επταμελές συμβούλιο, βάσει κανονισμού, με έμμισθο Διευθυντή και είχε ως ανώτερο εποπτικό όργανο τους τρεις εκτελεστές της Διαθήκης που άρισε ο Σωφρόνιος Μακρής. Τα έσοδα του ίδρυματος προέρχονταν από την καλλιέργεια των κτημάτων και από ενοίκια των κτισμάτων του.

◆ Αργότερα, συγκεκριμένα το έτος 1910, με το νόμο ΓΦΘ⁶ (αριθ. 3509), και μέχρι το 1936, το ίδρυμα χάνει την αυτοτέλεια του και ενσωματώνεται στα υπόλοιπα λειτουργούντα φιλανθρωπικά καταστήματα Κεφαλληνίας

υπό την διοίκηση του Αδελφάτου⁷, διοικητικού φορέα ιδρυμάτων του νησιού. Στο διάστημα αυτό, εκποιείται όλη η κτηματική περιουσία του Πτωχοκομείου μέσω πλειστηριασμών και το ίδρυμα αποδυναμώνεται δραματικά. Τα έσοδά του προέρχονται πλέον μόνο από ενοίκια των οικημάτων και από τόκους των καταθέσεων των χρημάτων που προέκυψαν από τους πλειστηριασμούς.

◆ Η παρακμή του ιδρύματος και οι διαμαρτυρίες της Κοινότητας της Αγίας Ευφημίας δρομολογούν διαδικασίες απόσχισης από το Αδελφάτο, γεγονός που πραγματοποιείται με το νόμο 241/1936⁸. Στο εξής το Πτωχοκομείο φέρει την επωνυμία «Κληροδότημα Σωφρονίου Μακρή» και διοικείται από τριμελή επιτροπή που αποτελείται από τον εκάστοτε Μητροπολίτη Κεφαλληνίας, ως Πρόεδρο, από τον εκάστοτε εφημέριο της Αγίας Ευφημίας και από ένα μέλος που εκλέγεται ανά τριετία από την Κοινότητα της Αγίας Ευφημίας. Το διάστημα αυτό και μέχρι το 1953, που λόγω των σεισμών τα οικήματα του ιδρύματος κατέρρευσαν, η λειτουργία του επηρεάστηκε, εκτός των άλλων, και από τις δυσμενείς καταστάσεις της χώρας (πόλεμος του 1940, κατοχή, εμφύλιος).

Η όλη προσφορά του Σωφρονίου Μακρή πραγματοποιήθηκε, όπως ήδη αναφέραμε, μέσω 4 διαθηκών, τις οποίες συνέταξε τα έτη 1873 και 1874. Όλες οι διαθήκες, που υπηρετούν τον ίδιο σκοπό, συντάχτηκαν από συμβολαιογράφους ενώπιον μαρτύρων με όλους τους προβλεπόμενους κανόνες, ώστε να είναι έγκυρες και απρόσβλητες από οιονδήποτε. Οι τρεις πρώτες συντάχτηκαν από τον συμβολαιογράφο Γεράσιμο Σ. Αυγουστάτο, ο οποίος είχε γραφεί στο σπίτι του ιερέα Ευσταθίου Παπαδάτου στην Αγία Ευφημία Η τέταρτη διαθήκη συντάχτηκε από τον συμβολαιογράφο Γρηγόριο Β. Κουρβισιάνο, ο οποίος είχε το γραφείο του στο σπίτι του στα Ποταμιανάτα. Οι συμβολαιογράφοι επισκέφθηκαν τον Σωφρόνιο Μακρή στην οικία του στην Αγία Ευφημία. Τον βρήκαν, όπως αναφέρεται, με διαιυγή νου, αλλά τυφλό. Εκεί με καθαρή και σταθερή φωνή υπαγόρευσε τις τελευταίες του θελήσεις, οι οποίες καταγράφηκαν. Στις επόμενες γραμμές αναφέρονται τα κυριότερα σημεία τους.

Η πρώτη διαθήκη⁹, που είναι και η κυρία, συντάχτηκε στις 30 Ιουλίου του 1873. Με αυτή ακυρώνει όλες τις προγενέστερες διαθήκες, που είχε συντάξει, και εκφράζει την τελευταία ακλόνητη θέλησή του. Ας την παρακολουθήσουμε με τα δικά του λόγια: «Αφήνω άπασα την περιουσία μου ακίνητον, κινητήν και αυτοκίνητον εις τους πτωχούς του Δήμου Πυλαρέων και θέλει συσταθή στην Πτωχοκομείονταν οικιών μου πέριξ της εκκλησίας του Αγίας Ευφημίας Ηατάν έναντι της πρώτης διαθήκη του, και συγκεκριμένα τον ιερομόναχο Διονύσιο Μακρή - Ζαφειράτο με τον Γρηγόριο Μακρή - Αναστασάτο, συγγενείς του, ορφανούς από πατέρα και μητέρα, τους οποίους πήρε μαζί του από μικρά παιδιά και ανέθρεψε. Για τους αδελφούς Χρήστο και Γρηγόρη κάνει μνεία και στην πρώτη

Η προσωπογραφία του Σωφρονίου Μακρή με τον Αρχιμανδρίτη και σημερινό τερψίτη Ιερόθεο Αμίτοπον.

φημίας. Εις το συσταθητόμενον Πτωχοκομείον αυτό θέλει διατηρώνται και τρέφονται οκτώ τουλάχιστον πτωχοί άνθρωποι Πυλαρέων και μετ' αυτούς θέλει διατηρείται καθόλα τα αναγκαία η εκκλησία μου Αγία Ευφημία, της οποίας εφημέριος θέλει είναι ο νυν αρχιμανδρίτης Κορνήλιος Βιτωράτος... Θέλω και διορίζω ότι κατά διετίαν να υπανδρεύεται μια πτωχή κόρη από τον Δήμο Πυλαρού και λαμβάνει δια προίκα της από τα εισοδήματα της περιουσίας μου τάλληρα δίστηλα εκατόν είκοσι (120) και η εκλογή αυτής της κόρης θέλει γίνεται κατά τον κανονισμόν, όπου θέλει κάμωσι οι επίτροποι και επιμεληταί όπου παρακάτω θέλει διορίσων. Αφήνω προσταγή εις την κοινότητα της Αγίας Ευφημίας να λαμβάνωσι ύδωρ ακωλύτων από την δεξαμενή που έχω εις θέσιν Πούντα περιφερείας Αγίας Ευφημίας. Συνάμα δε διορίζω και αποκαθιστώ επιτρόπους και επιμελητάς της περιουσίας μου ταύτης του συσταθητόμενου Πτωχοκομείου και παντός άλλου δικαιώματός μου τους κυρίους Γεώργιον Φλωριάν, δικηγόρον, τον Αρχιμανδρίτη Κορνήλιον Βιτωράτον και τον ιερομόναχο Διονύσιο Μακρή - Ζαφειράτο, οι οποίοι θέλει συντάξεις των κανονισμών περί πάντων των αντικειμένων του Πτωχοκομείου και του ναού της Αγίας Ευφημίας σύμφωνα με την παρούσα διαταγήν. Εκείνης θέσιν Πούντα περιφερείας Αγίας Ευφημίας. Συνάμα δε διορίζω και αποκαθιστώ επιτρόπους και επιμελητάς της περιουσίας μου ταύτης του συσταθητόμενου Πτωχοκομείου και παντός άλλου δικαιώματός μου τους κυρίους Γεώργιον Φλωριάν, δικηγόρον, τον Αρχιμανδρίτη Κορνήλιον Βιτωράτον και τον ιερομόναχο Διονύσιο Μακρή - Ζαφειράτο, οι οποίοι θέλει συντάξεις των κανονισμών περί πάντων των αντικειμένων του Πτωχοκομείου και του ναού της Αγίας Ευφημίας σύμφωνα με την παρούσα διαταγήν. Διορίζω προσέτι και ορίζω ότι μετά τον θάνατόν μου οι εκτελεστές της διαθήκης μου θέσουν το ταχύτερον εις ενέργεια όλας τας διατάξεις μου».

Η τρίτη διαθήκη¹¹ ή κωδίκελος¹², όπως αναφέρεται, συντάχθηκε στις 8 Αυγούστου 1873. Με αυτήν διευκρινίζεται ότι η διαθήκη του της 1ης Αυγούστου είναι μέρος ολοκληρωτικό της διαθήκης του της 30ης Ιουλίου και ουδεμία διαθήκη ή κωδίκελον συνέταξε μεταξύ των δύο διαθηκών. Η ημερομηνία δε της 31ης Ιουλίου που αναφέρεται στην διαθήκη της 1ης Αυγούστου είναι λανθασμένη, όπως σημειώνεται, και εννοούσε εκείνη της 30ης Ιουλίου.

Η τέταρτη διαθήκη¹³ συντάχτηκε στις 12 Αυγούστου του 1874. Με αυτήν ο Σωφρόνιος Μακρής αντικαθιστά έναν από τους επιτρόπους της περιουσίας του, που είχε ορίσει με την πρώτη διαθήκη του, και συγκεκριμένα τον ιερομόναχο Διονύσιο Μακρή - Ζαφειράτο με τον Γρηγόριο Μακρή - Αναστασάτο. Ο Γρηγόριος Μακρής παρέμεινε μέχρι τέλους της ζωής του ψάλτης της εκκλησίας της Αγίας Ευφημίας. Ήταν έναντι της πρώτης διαθήκης του, και συγκεκριμένα τον ιερομόναχο Διονύσιο Μακρή - Ζαφειράτο με τον Γρηγόριο Μακρή - Αναστασάτο.

Ο Γρηγόριος Μακρής παρέμεινε μέχρι τέλους της ζωής του ψάλτης της εκ

Ο ΠΥΛΑΡΙΝΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΟΥΛΗΣ

Με σεβασμό στη μνήμη του

Το χοντρό σανιδένιο τραπέζι.
Κατάφορτο. Σωροί τα σχέδια, τα
χαρτιά, τα μπλοκ. Δεμάτια τα
μοιλυβάκια, με τη χαρακτηριστική
οσμή του ξυσίματος. Μελανοδο-
χεία με αποξηραμένο υγρό στα
χειλή. Πώματα ανάσκελα. Διψα-
σμένα. Σμάλπτο και μίμτος. Πινελά-
κια κάθε φυλής. Άλλα παχιά, με
άγριο τρίχωμα, άλλα με μαλακή
κόμη, ορισμένα με μεγάλο μπόι.
Και κάποια άλλα μικρούτσικα, χει-
ρουργικά, βαθιμένα με τάξη στη
θήκη. Σβήστρες, Κοπίδια. Μνήμες.
Μεράκι.

Το δωμάτιο. Με το παράθυρο κατά το νότο. Ατενίζοντας την Πύλαρο. Μα μάλλον σκοτεινό, κατά πώς το θυμάμαι, ίσως σαν την κάμαρη του Βερμέερ ή του Καραβάτζιο. Όχι ευρύχωρο, μα ούτε και στενό. Τόσο, ώστε να χωρούν οι εμπνεύσεις που έρχονται σημήνος τις βροχερές ημέρες στο νησί. Γιατί τις ηπιόλουστες το καβαλέτο στηνόταν έξω, δίπλα στον ηπιάνθο ή το φοίνικα. Να το δροσίζει ο μαΐστρος, σαν αρχέγονο πνεύμα των Μουσών. Ή σαν ψιθυρος του Μικελάντζελο από τη δύση.

Η αυλή. Τέσσερα ή πέντε μέτρα πο χαμηλά από τη δημοσιά. Πλακόστρωτη. Με αρχαίες θαρρείς πτλάκες, δύοιες με των Προπύλαιών ή του Επικούρειου. Και δω χάμω πο στενή, κάτω από την περγουούλια. Βοτσαλόστρωτη. Με τα μεγάλα ιωνικά ωά του Ερεχθίεου ή του Αρτεμισίου. Φυτεμένα όρθια στο παπιό τοιμεντένιο τους προσκεφάλι, αληθινά νησιά για τα καραβάνια των μυρμηγκιών. Αυτή η αυλή, που πάνω της έτρεξα κι εγώ μαζί με τ' αλλα παιδιά και σημαδεύτηκα στα γόνατα μα ίσως και στην καρδιά. Μύριζε κάπως αυτή η αυλή. Κάπως παράξενα, μιαν οσμή που δεν την είχαν άπλιες αυλές στα χωριά. Μια νοερή οσμή, σαν αυτή που κεντά τα ρουθούνια της ψυχής μας πριν αρχίσει μια παράσταση ή ένα τραγούδι.

Το τραγούδι όταν το ακούσεις μικρός το θυμάσαι μια για πάντα. Γράφεται στο ριζικό σου και δεν ξεγράφει. Γίνεται ένστικτο σωστό. Έτσι το «νιώσα τότε, σαν πρωτοείδα τις ζωγραφιές του αείμνηστου του Γιώργη Μαρούλη πάνω στους τοίχους. Σε κάθε γωνιά του σπιτιού του εδεκεί στα Ραυτοπουλάτα. Σαν φρέσκιες μετόπες σφριγμένες ανάμεσα σε απλόκοτες τριγλύφους, σε ερμάρια και έπιπλα. Σε κάθε ανάσα του τοίχου και μια ζωγραφιά, ένα σχέδιο. «Μα τότε, δε ζωγραφίζουν μόνο τα παιδιά!» σκέφτηκα, «Ζωγραφίζουν και οι μεγάλοι. Και για δες, κάνουν θεόρατες ζωγραφιές». Ήταν το καλύτερο κουράγιο που μου 'δινε τότε, απή απόδειξη για το τι θα μπορούσα να κάμω κι εγώ σαν θα μεγάλωνα. Γιατί με τριβέβλιζε κι εμένα το μικρόβιο. Από μικρό παιδί. Το λευκό χαρτί πάντα μου θύλωνε το μιαδί να το μουντζουρώσω. Όπως θοίκωνε ο νους του πεινασμένου για βρώση ή του

πειρατή για σάρκα και χρυσάφι. Τώσα να το είδε στη λιάμαργη μαπιά μου.

Θάρρος ποιλύ μου 'δωσε και τότες που πήρα το δώρο του. Ο μουσαμάς, τριανταπέντε επί πενήντα, πευκοκίτρινος, κορδωμένος και κοιλιαριστός πάνω στο ξύπινο τελιάρο του, σαν γαμπρός που περιμένει τη νύφη, να γράψει την ιστορία της απάνω του. Δεν θα έχεχάσω ποτέ τη μυρωδιά του, τον οσφρητικό θαρρείς ορισμό της πλέξης «μουσαμάς». Τα χρώματα. Λάδια ζωηρά, παχύρρευστα και μελάτα, να αφύζουν ολοζώντανα στα σωπηνάρια σαν θηριά στο κλουβί. Τα πινέλα, τρίχινα και τραχιά σα στάχυα, φάρπτσα δοδάσια, πατέντες κύρια και... Ήδη

μοναδική του στο σπίτι των Αμπελοκήπων. Το ογδονταεφτά, στην Τετάρτη δημοτικού. Του δείξα τους χάρτες, του άρεζε η νευρική γραφή του μαρκαδόρου. Μα και πολλές ζωγραφιές μου, να με συμβουλέψει. Όχι τις γυμνές γυναίκες, που θήλασαν απ' αιλάργα τα μωρά τους ή ποιούζονταν. Αυτές ντράπηκα και τις πέταξα κρυφά. Κι ας το μετάνιωσα αργότερα. Τα αυτοκίνητα, τα άρματα, τα πλοία, τις μάχες, τα τοπία. Μου το ίπεγε όμως από τότε: «Ωραία τα αυτοκίνητα, μα οι άνθρωποι είναι καλύτεροι. Ζωγράφιζε ανθρώπους. Σαν τους ανθρώπους δεν είναι τίποτε».

Τους θυμάμαι τους ανθρώπους στα έργα του. Την προσωπογραφία του συχωρεμένου του πατέρα του. «Φιλαπήθης ο μαθηματικός». Αυστηρός, ίσως παιδιών αρχών, καθιστός, σταυροπόδι, με το σακάκι του παιδιού καθηγητή και ένα παντελόνι με πάμποδιλα μικρά μπαλωματάκια, δειγματοποιό γιο χρωμάτων της παλέτας. Ο άντρας του σπιτιού. Ο άντρας, που της έδωσε τέλεια τα γάντια της.

είπαχε σύζυγος της άγουρης κι απαίδευτης ακόμα Αργυρούπλας, με το εφθηβικό χαμόγελο στις φρέσκιες ρόδινες παρειές της.

Αναγνώριζα τη μακρινή μορφή της αδελφής του στο έργο: «Ο κήπος με το φοίνικα». Μια γνώριμη σιλουέτα στον κατάφυτο κήπο τους. Ο φοίνικας της κοιλάδας να χορεύει στον άνεμο. Αλλού η σιλουέτα του θείου του, χρόνια πεθαμένου, ψηφίδα - ψηφίδα με το στυλογράφο πάνω στο χαρτί, μια παράξενη φόρμα από αρθρωτά λιθάρια, σφικτά συναρμοσμένα. Σαν ασκήσεις του ματιού σε τόμους με σταυρόθεξα, σαν πιασύρινθος του Μίνωα, σαν κυψέλες εντόμων. «Το πνεύμα του θείου μου ήταν από πάνω μου όταν το 'καμά', μου εκμυστηρεύτηκε αυθόρυπτα.

Αλλού οι άνθρωποι φεύγουν, αφήνοντας πικρή γεύση ξωπίσω. Εντύπωση μου 'κανε «Το άγαπημα που έμεινε στη γη όταν έφυγαν οι άνθρωποι». Τραγικό έργο μιας τετραπογίας. Μιας επιτοίχιας ζωφόρου, όχι σε ναό, μήτε σε μουσείο, μα μες στη σάλα. Το μαρμάρινο άγαπημα, με τις γαλανές πτυχώσεις, ακρωτηριασμένο και λυπτρό. Ξαπλωμένο στη γη, την έρημη πια, που οι άνθρωποι την άφησαν για πάντα. Γύρω αλλούκοτα σύμβολα του σύμπαντος κόσμου, ακατάληπτα όντα και σκόνη. Όλα παραδομένα στη φωβερή, την άρρητη παραζάλη της πινελιάς, που είναι η μόνη που σέβεται. Ό, τι ο νους του ανθρώπου κατεβάσει. Παραδίπλα τα άλιτα τρία τελάρα. Νύξεις ανθρώπηνης ανάσας, ζεστής ακόμη. Πουθενά όμως ο άνθρωπος. Μόνο μέλη του ή ιδέες του, σκιές της παρουσίας του, φώτα της απουσίας του.

Ορισμένα έργα του ήταν αντιγραφές σπουδαίων κοιλοραδόρων. Το «Θεωρείο» του Αυγούστου Ρενουάρ, καμωμένο στην εντέπαια, πιστά αποδομένο, με κανόνα και διαβήτη. Η «Πέμπτη Σφραγίδα της Αποκάλυψης» του Δομηνίκου ήταν όμοια, μα και απλαγμένη, κατά πώς του πήγαινε στη διάθεση. Άλλες

εικόνες ήταν πειώνιες, αφηρημένες, παραδομένες μόνο στο κοντέρτο του χρώματος. Καμιά νύχτη στη φύση. Πού φώς, που σκιά; Πουθενά. Χρώμα βγαλμένο με πάθος από το σωληνάρι και από την ψυχή. Χρώμα πάστα, πηχτό σαν τη γη και απλωτό σαν τα λιβάδια της. Θαρρώ ο Πόλλος, ο Αρπι κι ο Ριοπέλι θα του υπαγόρευαν τη γραφή. Σαν τη Μούσα του Ομήρου. Θέλουν παρακίνηση και τα έπιπ.

τον τρόπο του. Σίγουρο ότι έχει Άγιο. Στο νησί, στο σωκόρφι, στην καρδιά του. Πόσο απέριττο το σκίτσο του Εσταιρωμένου στο κομισδίνο, λιτό, ουσιώδες! Με καθαρή γραμμή. Να ωφελεί τη σύνθεση. Αλλού το ζωγραφισμένο σε ξύλο κεφάλι του Χριστού, με τον ακάνθινο στέφανο. Όχι με στέμμα βασιλικό, κοσμικό, μα στεφάνι τραχύ κι ασκητικό, καμιώμένο με πρόκες μπηγμένες, κάθετα, πυκνά στο σανδί, με το σφυρί. Τόσος ο πόνος του Μαρτυρίου.

Μεγάλη ωφέλεια για μένα οι κουβέντες, μα και τα βιβλία που μου χάρισε ή μου δάνεισε. Βιβλία ζουμερά, για το σχέδιο, τη ζωγραφική και το χρώμα, που τα ρούφηξα μεδούπλι. Κι ήμουν απάνω στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο, όντας η όρεξη για γνώση είναι μεγάλη, αγνή κι απληθινή, μουδιάζει το νου των εφηβικό. Τα έργα και η τραγική βιογραφία του Βικέντη Βανγκόγκ, τον οποίο πλήσιασε πολύ ο Γιώργος στο βίο του. Η κυβοζωγραφική του Ισπανού Πικάσσο. Το Πνευματικό στην Τέχνη του πνευματικού μάστορα Καντίνσκυ. Μια ιστορία της μοντέρνας ζωγραφικής με επιρρέασε πολύ τότες. Ο Κλέε, ο Μιρό, ο Ντελβώ. Ο μυστήριος Μαγκρίτ. Ο Βαρύς τόμος του Σαλβαντόρου με τα παράξενα μαλακά ρολόγια και τη Γκαλά ως Αγία και ως Λήδα.

Πίστευε σε μένα. Αγόρασε το Φερεντίνικο καμπαναριό, έργο της εφρεβείας μου, το ονόμασε κιόλας: «Ο κόκκινος πύργος». Το χει στην κάμαρα, μαζί με δικά του, το θαύμαζε. Του άρεσαν πολύ τα σύμβολα στη ζωγραφική. Μόδιο που δεν καλόθεπε, του χάρισα την κορνίζα, που η σεβαστή μάνα του το θεώρησε μεγάλο διμπλίγο. Ευτύχης πήγε στο καλύτερο μαγαζί στο Αργοστόλι, να μου πάρει χρώματα. Η πάντοτε απιλόχερη αυτή γυναίκα, η υπομονετική, η ιώβειος θεία Λουύλα. Η μάνα με την αγόγυστη δωρική ψυχή, που δε στέναξε ποτέ φωναχτά, κι ας είχε πλόγους. Συνοδευμένη πάντα από τις αγίες μορφές, τις ακριβές κόρες της.

Δεν ήταν μόνο που ζωγράφιζε. Διάβαζε πολύ, ήξερε καλά την πολιτική, τα μανιφέστα, τη φιλοσοφία, την κοινωνία, την τέχνη. Το βιβλίο το 'χε τσιγάρο. Πάντ' αναμμένο. Έγραψε κιόλας. Έγραψε πολύ. Στοίβα τα γαλάζια τετράδια με ποίηση που στούρνευε. Τα «Νομίσματα», η συλλογή για τα ποιήματα που άρχιζαν με «νομίζω». Ο «Νους», κι άπλιτα πολλά, που δε θυμούμαι. Η καλή μουσική τον εμάγευε. Σαν μάγεψε και τη δική μου οικογένεια το πρωτάκουσμα της «Καρμίνα-Μπουράνα», το πρωινό στον ευκάλυπτο. Η μουσική ζωντάνευε στην αυλή μας, οι γονείς μου κουβέντιαζαν με το Γιώργο κι εγώ, γύρω στο ογδονταέξι θα 'ταν, με τους αγκώνες στη δουπειά, ανακάλυπτα την Καρμίνα, την Ωμπρα, την Ουλτραμαρίνα και τη Βερμιγιόνη. Δίπλα η μικρή λαχανιασμένη αδελφή μου, με ορθάνοιχτα ματάκια και με την παιδική ανάσα της στο αυτί μου, να παρακολουθεί πώς οι γραμμές γίνονται άνθρωποι και πώς γίνονται σπίτια.

Ήταν Πασχαλιάτικος καιρός, στη βεραντούμα του Τζώρτζη, Αντυπάτα, σαν κράταγε το Βιβλίο με

τα σχέδια, που ρέθε να μου χαρίσεις Σηκώθηκε να φύγει, «θα ξανάρτωα είπε και καληνύχτισε. Η κάφτρο χάθηκε στο μονοπάτι. Χρόνια αργότερα ζωγράφισε τη μικρή «Απόφασή του πόνου». Σε μαύρο φόντο, τα πικρά γράμματα δόλια μια ιστορία. Σαν φορτίο βαρύ μοναχικό, αντιστάθμιση στα χαρτιά.

Η θορυβώδης βυσσινιά μιχανίδε σήκωνε μόνο το μοναχικό ιππέτης, μα σήκωνε και πολλή σκόνη μεσημεριάτικη και ζεστή, πευκόγύρη για τα κυπαρισσόκλαδα της κοιλάδας. Και κείνος, ψηλός καθευθυτενής, ξεπέζευε στην ελισσή τινάζοντας από τη μακριά ασημένια κόμη του τα τζιτζίκια, θυμιζόντας τον ηρωικό Αχιλλέα, τον Ερωτόκριτο ή το Ντύρερ. Πάντα αστειευόμενος ο μπάρμπας Θοδωρής ο Φουφουόρης τον πείραζε «Γιώργη, ωρέ να κόψεις καμια εξηνταριά πόντους μαλλί!».

Το άσκημο χαμπέρι έφτασε μια μέρα του χινοπώρου, στα δυτικά χιλιάδες δύο. Λίγο πριν στρατευτώ. Κείνη την ώρα ζωγράφιζα το Ποδηλοκρητή Δημήτριο. Θες αποπροσθήμα, θες τυχαία, η μορφή που έφτιασα του 'μοιαζε του Γιώργου. Λεβέντικη μορφή, που δύσκαλα η γη θα χωρούσε. Ισως δεν το θέλει κι ο ίδιος να μπει μέσα τηρητικός. Ισως να το 'νιωθε τούτος ο Πυλαρινός Διγενής πως «η πλάκα του ανατριχιά κι η γης τουν τρομάσει». Μα ήταν σάμπως ο ίδιος ο ουρανός να ρίπιζε ανεμόσκαλα σε ένα θνητό, για να τον ανεβάσει απάνω στην αθανασία. Τον πήρε πρόσωπο ο ουρανός, νέο ακόμα και ποπλιτικό παιδεμένο. Καημός της καρδιάς. Πρώτα της αστείρευτης μάνας που έχασε το γιο, κατόπι των κοριτσιών, που αποχωρίστηκαν τον αδελφό. Το δίκυκλο σίγησε πένθησε βουβά. Στην Αγιαθυμιά διματάκανε έκθεση, παρέα με το μαίστορα του ξύλου, το Νίκο Σκιαδαρέση. Στο Αντεπικό δεν ήταν άλλη φορά, να μου δείξει τα χρώμα στα κυπαρίσσια και στα μάντρα. Τα πινέλια του έμειναν εδεπά, να τον περιμένουν ασάπευτα.

Τώρα κάθουνται ήσυχα στο δροσάτο λιβάδι του κόσμου, εκεί ψηλά, παρέα με το Βικέντη, το Μοντιπιάνι και το Μάρκο Ρόθκο ανακατεύοντας ζωηρά τις μπογιές τους και τις παλιές γήινες ιστορίες τους, που τους μοιάζουν με παραμύθι. Τις νύχτες σαν κοιτάζω ψηλότερα στο στερέωμα πράματα παράξενα, χρώματα μπερδεμένα αρμονικά με τ' άστρα, με τις μουσικές του γκιώνη και της γλαιύκας, με το σέλιας των πυγολαμπίδων. Οσμίζομαι τη νωπή γη που γεννά δασιά πουρνάρια κι επεύθυνα πνεύματα. Στη γεύση της πλάση είναι μαγική, θεσπέσια, με απύθμενο κάλπιος. Και κείνοι, αόρατοι κι απόντες, μα ορατοί καπαρόντες, ημίθεοι τώρα, μακριά και κοντά μας, πλεις κι έχουν πάρει χάρη απ' το Θεό, φτιάχνουν ακάματοι οιολένα καμβάδες στο κεφάλι της σελήνης, για να μαγεύουν του Θητούς. Κι αν βγαίνουν τη νύχτα αστέρια, είναι τα ψιμμύθια πολλάμπους στο αφρέσκο του ουράνιου θόλου. Κάτω απ' τον Παντοκράτορα. Κι αν πέφτουν τη νύχτα αστέρια, είναι που στάζει η παλέτη

Γιατί έρχομαι Ελλάδα

Μα είναι η πατρίδα που εκεί για πρώτη φορά είδαμε το φως του ήλιου και η έλξη της γης που γεννηθήκαμε τραβάει σαν μαγνήτης. Φτάνοντας στο σπίτι, σε αυτό που γεννηθήκα εδώ στα Μαρκάτα, από το βάθος του μιαλού μου περνούν εικόνες σαν αυτές του βωβού κινηματογράφου. Είναι αυτές που πιτσιρικάς, πριν ακόμα πάνω σχολείο έβλεπα και άκουγα. Άκουγα τους μεγάλους να μιλάνε και συγκεκριμένα την μάνα μου μαζί με τον μπάρμπα μου τον Μήτσο, εκεί μπροστά στην αυλή. Η μάνα μάζευε τα ρούχα που είχε απλώσει να στεγνώσουν πάνω στο σύρμα στην αυλή και συζητούσαν. Μπόρεσα να ακούω δυο λέξεις Βερολίνο και Λονδίνο. Τότε δεν ήξερα τι εννοούσαν οι δυο αυτές λέξεις. Η Ελλάδα του τότε, επί Μεταξά, σταθερή χωρίς διακυμάνσεις. Γύρω μας όμως το καζάνι έβραζε. Υπήρχαν εστίες πολέμου, ακόμα κι ο Ισπανικός εμφύλιος που κράτησε 4 χρόνια. Ο πατέρας εργαζόταν στο εξωτερικό. Κανείς από τους μεγάλους δεν πίστευε το τι θα επακολουθούσε, την κόλαση που έφερε ο Β' παγκόσμιος πόλεμος, μια κόλαση που κράτησε πολλά, πολλά χρόνια. Μετά το τέλος του πολέμου άρχισε ο εμφύλιος. Την εποχή του εμφυλίου στα λιμάνια της Βόρειας Κεφαλονιάς υπήρχε μια βάρκα με κουπιά. Μετέφερε επιβάτες στα βαπόρια που αγκυροβολούσαν στο λιμάνι της Σάμης και σάλπαραν για Πειραιά μέσω διώρυγας της Κορίνθου, (όταν άνοιξε) μεταφέροντας κόσμο, και κοσμάκη.

Το νησί μας ήταν γεμάτο κόσμο, έβραζε η νεολαία σαν σε καζάνι αναζητώντας μια θέση στον ήλιο. Ήταν τότε που η νεολαία πηδούσε τα σύνορα, που την μετέφερε η βάρκα με τα κουπιά στα βαποράκια της γραμμής, για να φύγει, να βρει μια θέση επιβίωσης, μια θέση μεροκάματου, να μπορεί να χορτάσει ψωμί. Ήταν τότε τα πέτρινα χρόνια. Όχι δεν υπήρχε τίποτα, ούτε ηλεκτρικό, ούτε φως, ούτε νερό, ούτε τηλέφωνο, παρά μόνο άνθρωποι, κόσμος, λαός, γέροι, νέοι και παιδιά. Υπήρχε και η βάρκα με κουπιά, αυτή που σε μετέφερε στο αγκυροβολημένο ποστάλι, για να ανοίξεις τα φτερά σου, για να βρεις την τύχη σου.

Σήμερα σε αυτό το ίδιο χωριό, στα Μαρκάτα, που από την εγκατάλειψη έγινε οικισμός στην Πύλαρο, βόρεια Κεφαλονιά, σε αυτό το χωριό που γεννήθηκα δεν υπάρχει νεολαία. Δεν υπάρχει λαός, κόσμος, παρά μόνο, ολίγοι ηλικιωμένοι κάτοικοι. Κατήργησαν και το βαπόρι, δεν υπάρχει πια συγκοινωνία με την απέναντι στεριά με την Πάτρα, αυτή που υπήρχε ακόμα και μετά τα μαύρα χρόνια της κατοχής και γινόταν έστω και με καϊκια

γινοταν ευτω και με κακα.

Η νέα Ελλάς μας έφερε φως, νερό, τηλέφωνα. Από όλα αυτά εισπράττει. Μας κατήργησε, όμως, την συγκοινωνία. Ένας μαρασμός έχει απλωθεί γενικώς. Σήμερα η απομόνωση του χωριού, της Πυλάρου, είναι πιο έντονη, πιο σκληρή. Η βάρκα με τα κουπιά έπαψε πλέον να υπάρχει, έκαναν αποβάθρα στην Σάμη, όμως τα βαπόρια έπαψαν να πιάνουν στο λιμάνι κι εμείς που περιμέναμε την αναγέννηση, την πρόοδο, περιμέναμε να

Κατερίνα Καλλιακούδη
Ψυχολόγος - Ψυχοθεραπεύτρια

Ψυχολόγος - Ψυχοθεραπεύτρια

Μεγίστης 51 και Λέσβου Κινητέλη

Τηλ.: 211 1101010
Κιν.: 697 6571580

Οι ευωδιές του τόπου μας

Πολλές φορές υμνήσαμε την ομορφιά του τόπου μας καθώς, κάθε μας ταξίδι στην Πύλαρο με τα ποικίλα ερεθίσματα ενεργοποιούσε μνήμες παλιές και βιώματα. Και δεν είναι μόνο τα οπτικά και ακουστικά ερεθίσματα που μας οδηγούν σε μια νοσταλγική μετάσταση στο χθες. Υπάρχουν και εκείνα της όσφρησης –συνδεμένα τα περισσότερα με τις ποικίλες τοπικές γευστικές ποιότητες – που μας γυρίζουν πίσω στην παιδική μας ηλικία και ζωντανεύουν εικόνες και σπιγμές βαθιά χαραγμένες στην ψυχή μας, στοιχεία που μας δένουν ισχυρά με τούτο το νησί όπου απλώνονται οι ρίζες μας.

Είναι οι ευωδιές που αιώνες τώρα αναδύει η μοναδική φύση της κοιλάδας και εκείνες που σχετίζονται με την ανθρώπινη δραστηριότητα, που κάποιες ώμως από αυτές διατηρούνται μόνο στη μνήμη των παλιώτερων. Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς; Κάθε εποχή σκορπούσε το δικό της άρωμα.

Την άνοιξη η ξεχωριστή χλωρίδα της Πυλάρου άπλωντε πανέμορφα χαλιά από αγριολούλουδα με ξεχωριστά αρώματα, που στόλιζαν τον Επιτάφιο ή το Μαγιάτικο στεφάνι. Τότε και οι πλαγιές του Καλονόρους κιτρίνιζαν, όπως και σήμερα βέβαια, από τον ασφελαχτό και τα σπαρτολούλουδα με το βαρύ άρωμα και με τον ερχομό του καλοκαιριού μια γκάμα από αγριοβότανα ερχόνται να μεθύσουν με την πρώτη ανάσα την επισκέπτη. Το φαστόμηλο, καθημερινό ρόφημα του νόνου, το θυμάρι και η θρούμπη, που αχόρταγα τρυγούν οι μέλισσες, η ρίγανη, βασικό συστατικό της νόστιμης ριγανάδας που αξιοποιούσε και το τελευταίο ξεροκόμματο φωμού, και χαυπιλότερα το δενρολίβανο, απαραίτητο για εκείνη την παλιά Ενετοφερμένη γλυκόξινη σάλτσα, το σοφιγάδο, η μέντα, το ρόφημα των πάσης φύσεως ηττημένων, η αρμπαρόριζα και πλήθος άλλα που ποικιλοτρόπως χρησιμοποιούνταν στη μαγειρική.

Άνοιξη στολίζονταν και οι πολυάριθμες λεμονιές στα Αντυπάτα με την ευδιά του λεμονανθού να πλημμυρίζει ευχάριστα τον κήπο, εκείνα τα λευκά άνθη που σε λίγο καιρό θα μετατρέπονταν σε λεμόνια ή στα μεγαλύτερα φαολέμονα, λαχταριστά για τα στερημένα σχολιαριόδια και πρώτη ύλη για το γλυκό της νόνας.

Ο Θεριστής κι ο Αλωνάρης πρόσφερε στο γεωργό τη χρυσή σοδειά του σταριού που δεν αργούσε να πάρει το δρόμο για έναν από τους πολλούς ανεμόμυλους. Και, καθώς η φτερωτή έτριζε και γύριζε στους μαΐστρους το δυνάμωμα συνθίζοντας κάτω από τις βαριές μιλόπτερες τον ευλογήμένο καρπό, μια γνώριμη ευδιά πλημμύριζε ευχάριστα το χώρο σαν μια ανταμοιβή στο μόχθο του ξωμάχου.

Στις καλοκαιρινές μας εξορμήσεις στ' απόσκια της κοιλάδας αναζητούσαμε το βαρύ άρωμα της δάφνης ανάμεσα στα πουρνάρια και την άλλη πυκνή βλάστηση για να μαζέψουμε τα φύλλα της. Και ήταν αυτή η συγκομιδή που μας εξασφάλιζε ένα μικρό χαρτζιλίκι παραδίνοντας το δαφνόφυλλο.

Κάθε βοτάνι κι ευωδιά, αρώματα του Μάη, το κάθε αγριολούλουδο γλυκά να σε μεδάει. Μοοχοβολιές στο μαγερειό –στης μάνας το βασίλειο– στ' άνθια της κόρης στην αυλή και στης ελιάς το ξύλο, που στη γωνιά της η γιαγιά με τέχνη συνδαλίζει και του καφέ το άρωμα στον ψήστη όταν γυρίζει

λο αυτό στον έμπορο στα Ποταμιανάτα που αποξηραμένη την πρωθυπόθεση στην Πάτρα για βιομηχανική επεξεργασία. Στις ίδιες περιπλανήσεις μας η μυριανθισμένη αγράμπελη σκορπούσε και τη διακονία μας στο ναό

και να μοιραστεί στους πιστούς. Εκεί σκόρπιζε διακριτικά το δικό του άρωμα μετριάζοντας την υπνωτική ενέργεια του θυμιάματος από το θυμιατό που πιστιρίζει την παριτλανήσαμε ευχάριστα κατά τη διακονία μας στο ναό

της άρωμα, ενώ ο ταπεινός αήλιακας πιο πέρα προσπαθούσε να την ξεπεράσει σε ύψος αναρριχώμενος κι αυτός σε κάποιο θάμνο ή δέντρο.

Ο ερχομός του Σεπτέμβρη άρχιζε με τον τρύγο και γέμιζαν οι λινοί με τα σταφύλια. Λινός, ποδόχι, ζηφτιριά, βαρέλι, βουτσί, ορνέλλα είναι κάποιες από τις λέξεις που παραπέμπουν στην ευδιά του μούστου, που υποσχόταν σε λίγο καιρό το γλυκόπιο το κρασί και άμεσα έταζε στους μικρούς την ποθητή μουσταλευριά ή μουστόπιτα.

Με τις πρώτες φθινοπωρινές βροχές το όζον της ατμόσφαιρας σκορπούσε εκείνη τη χαρακτηριστική οσμή του απόβροχου, που εμείς, μικροί μαθητές τότε, είχαμε συνδέσει με την έναρξη των μαθημάτων και το επιμελές ντύσιμο των σχολικών βιβλίων με κόλα μπλε και επικέτες.

Αργότερα, από το Νοέμβρη και πέρα, το λιομάζεμα ενεργοποιούσε τα λιτρούριβά, που και αυτά είχαν τη δική τους οσφρητική ταυτότητα που έκανε την παρουσία τους αισθητή από μακριά, καθώς ο καρπός που με τόσο κόπο μαζεύόταν από μικρούς και μεγάλους συνθίζοταν και πεζόταν με τις παραδοσιακές μεθόδους του χθες. Και όταν το παρθένο ελαϊόλαδο γέμιζε τα πιθάρια, η μυρωδιά από το τηγάνι της παρασκευής των λουκουμάδων στο μαγερειό πρόδιδε τη μικρή γιορτή - επιβράβευση του κόπου της συγκομιδής. Και δεν έδινε μόνο τον καρπό της ειλικρινήθενε και τα νοικοκυριά με τα ξύλα για το τζάκι. Και σήμερα στο πρόνισμα κάποιου λιόξιλου έρχεται αυτή η ιδιαιτέρη οσμή που, όπως και εκείνη του κυπαρισσού, μας γυρνάνε χρόνια πίσω.

Το άνοιγμα του πυρωμένου φούρνου για να βγει το ψωμί συνοδεύονταν από εκείνη τη λαχταριστή μυρωδιά που το ζεστοφούρνι απέπνεε. Τότε και διγκωνάρι, το πρόχειρο πιπούνι και το χορταστικό τηγανόψωμο πασπαλισμένο με ζάχαρη και κανέλα που αποτελούσε εξαιρέτη λιχουδιά για τους μικρούς που καρδούσαν παράμερα.

Αντίστοιχη ευχάριστη και ορεκτική μυρωδιά –ανύπαρκτη σήμερα– και εκείνη με το ξεσκέπασμα της τσερέπας που αποκάλυπτε την αχνιστή κρεατόπιτα ή το νοστιμότατο κρέας με πατάτες το ψημένο αριστοτεχνικά. Μα και η κατσαρόλα πάνω στην πυροστιά και σκεπασμένη σκορπούσε τη δική της μοσχοβολιά όταν ώρες έβραζε το τράγιο για τη νοστιμότατη σύντηρα ή το μοσχάρι για το κοκκινιστό, αλλά και οι φτωχικές πατάτες μπόροι. Υπήρχε όμως και η όχι και τόσο ευχάριστη μυρωδιά του δυνατού σκόρδου από τα Πατρικάτα που η νόνα έριχνε απόλοχερα στην καφιά κατά την παρασκευή της αιλιάδας του Ευαγγελισμού, του Σταυρού ή των Βαΐων. Στον ίδιο χώρο και η οσμή της αμμωνίας τη Μεγάλη Εβδομάδα όταν ακούραστη η μάνα ετοιμάζει τα Πασχαλιά κουλούρια.

Στην αλτάνα της αυλής, που μοσχομύριζε φρεσκοβαμμένο ασβέστη, τα φίδια της κόρης, εκτός από τα μοναδικά τους χρώματα, είχαν και τις δικές τους ευδιάς. Απαραίτητος και ο βασιλικός στη γλάστρα που στην αρχή της παραδίνοντας το αριστούρι πάνω στην ποικιλότητα της παραδοσιακής παραδόσεως, καθαρίσμοι

γλυκό, καβούρδιζαν τον καφέ, που άλεθαν αργότερα στο μικρό χερόμυλο και εκεί καβούρδιζαν επίσης λίγο στάρι ή ρεβίθι για να αυγαπίσουν με την ανάμιξη τον ακριβότερο καφέ ή για να μετράσουν τη διεγερτικότητά του. Κάθε μία από τις παραπάνω διαδικασίες απέπνεε μοναδικό άρωμα που συμπληρωνόταν αργότερα στο σερβίρισμα στο μικρό φλιτζάνι, προορισμένο με το κατακάθι του να προβλέψει τα μελλούμενα στα χέρια έμπειρων καφετζούδων.

Για την άρωμα της Βασίλειας της Κεφαλονίτισσας με τη δική της οσφρητική ατμόσφαιρα. Στις περιποιημένες κάμαρες, εκεί σε κάποιο παλιό κομό μέσα, ανάμεσα στα καθαρά διπλωμένα ρούχα, έβρισκαν θέση και τα μικρά κοτσάνια από γαζία για να αναμεταδώσουν τη δική τους ευωδιά στα φρεσκοσιδερωμένα με το «παποράκι» ρούχα, καθώς και η λεβάντα, που χάρις στο άρωμά της τα προστάνε από το σκόρο. Η δασωμένη κοιλάδα της Πυλαρού κρύβει όμως και άλλες μυρωδιές που ο άνθρωπος δεν μπορεί να συλλάβει. Είναι τα οσφρητικά ίχνη των ποικίλων θηραμάτων που τα κυνηγόσκυλα του πατέρα εντόπιζαν και ξετρύπωναν πέρδικες και άλλα πτηνά και φυσικά ο λαγός που στα χέρια της μάνας με εκείνη τη μοναδική σάλτσα με βάση το σκόρδο, το «λαγωτό», ήταν από τα νοστιμότερα γεύματα που συνδέουν το ποτήρι με το μοσχάτο ή τα άλλα κρασά.

Η κατεβαίνοντας πάλι από τις ανθρώπινες δράσεις δημιουργούσαν παράλληλα και κάποια άλλα ερεθίσματα της δισφρησης, όχι τόσο ευχάριστα, που απέπνεαν όμως το μόχθο για το σκληρό αγώνα της επιβίωσης. Ήταν ο καθημερινός αγώνας του Πυλαρινού στο μαντρί και στο τυροκομείο. Η μυρωδιά του αρσενικού και της κοπριάς στο μαντρί στη γηνιάρα δεν ήταν ευχάριστη, αλλά ήταν αποτέλεσμα μιας δραστηριότητας που πρόσφερε το νοστιμότατο κρέας από τα αιγυπτρόβατα, το γάλα, καθώς και το βιολογικό φυσικό λίπασμα που μεταξύ των δύο είδους μακριά από την θάλασσα, σεφάμιλλα με την Εκάλη Αθηνών. Έ, δεν είναι ντροπή αυτό; Τέτοια άγνοια καταστάσεως της υπαίθρου από αυτούς που κυβερνούν την χώρα είναι ανεπίτρεπτο. Και είναι αυτοί οι ιθύνοντες που ψήφισε ο Ελληνικός λαός. Εμείς στο εξωτερικό δεν έχουμε δικαίωμα ψήφου!

Το μόνο που έχει μείνει είναι η επιγρ

ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ Ανοιχτή επιστολή προς τους απανταχού Σαμικούς, Πυλαρινούς, Πυργισιάνους (και σε όλους τους Κεφαλονίτες)

Του ΠΑΥΛΟΥ ΒΑΣΙΛΑΤΟΥ

Αγαπητοί φίλες και φίλοι,
Πάρινω αυτή τη πρωτοβουλία για να σας αναδείξω ένα πολύ σημαντικό θέμα που όλοι λίγο ή πολύ γνωρίζετε. Οι περιοχές της Σάμης, της Πυλάρου και του Πυργιού έχουν υποβαθμιστεί. Έφυγαν δημόσιες υπηρεσίες από τη Σάμη, καταργήθηκε ο Δήμος, έφυγαν τα γραφεία ΟΤΕ, ΔΕΗ, έφυγαν τράπεζες...

Επίσης καταργήθηκε η ακτοπλοϊκή γραμμή Σάμη - Πάτρα που ήταν η κύρια γραμμή συγκοινωνίας όλης της Κεφαλονιάς με τα μεγάλα αστικά κέντρα, με άμεση συνέπεια τη υποβαθμιση του λιμανιού της Σάμης.

Με βάση τα παραπάνω και την γενικότερη οικονομική κρίση που μαστίζει τον τόπο μας έχει παρατηρηθεί μια -μικρή για την ώρα- μείωση του μαθητικού δυναμικού της περιοχής, κυρίως στο Γενικό Λύκειο Σάμης που όπως γνωρίζετε η φοίτηση στο Λύκειο δεν είναι υποχρεωτική.

Τα σχολεία της περιοχής μας -Δημοτικά Πυλάρου και Σάμης, Γυμνάσιο Σάμης και Γενικό Λύκειο Σάμης- λειτουργούν άψογα ανταποκρινόμενα επαρκώς στις σύγχρονες ανάγκες.

Ιδιαίτερα το Γενικό Λύκειο Σάμης έχει όλες τις δυνατότητες να ανταποκριθεί και ανταποκρίνεται με επιτυχία στο νέο θεσμό του Λυκείου.

Το μόνιμο εκπαιδευτικό προσωπικό είναι πλήρως επιστημονικά και παδαγωγικά καταρτισμένο. Όλοι οι εκπαιδευτικοί του σχολείου, μπορώνται πω με βεβαιότητα, ότι δίνουν και την ψυχή τους για να μπορέσουν να βοηθήσουν τα παιδιά.

Στο σχολείο μας λειτουργούν όλες οι ομάδες προσανατολισμού (πρώην κατευθύνσεις).

Κάθε χρόνο αυξάνεται ο αριθμός των υποψηφίων μαθητών του σχολείου που εισάγονται στα Ανώτερα και Ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας έχοντας υψηλά ποσοστά επιτυχίας στις Πανελλήνιες Εξετάσεις της Γ' Λυκείου (68% έως 70% των

υποψηφίων τα τελευταία τρία χρόνια σε σχολές αυξημένης ζήτησης).

Όμως το κυριότερο χαρακτηριστικό του σχολείου μας είναι η προσωπική ενασχόληση και φροντίδα των εκπαιδευτικών με τον κάθε μαθητή ξεχωριστά.

Βοηθάμε το κάθε παιδί όχι μόνο στις επιδόσεις του στα μαθήματα, αλλά πρωτίστως στη βελτίωση και ανάδειξη της προσωπικότητάς του και της γενικότερης παρουσίας του στην κοινωνία.

Για τους παραπάνω λόγους έχω να σας κάνω την εξής πρόταση:

Όσες οικογένειες που δεν κατοικούν μόνιμα στη Σάμη, στην Πύλαρο και στο Πυργί αλλά έχουν την δυνατότητα να μείνουν και το χειμώνα διότι έχουν σπίτι (π.χ. οικογένειες ναυτικών που μένουν στα μεγάλα αστικά κέντρα κυρίως στην Αθήνα στον Πειραιά και στην Πάτρα, ή επαγγελματίες και εργαζόμενοι που έχουν ή εργάζονται σε τουριστικές επιχειρήσεις στην περιοχή και το χειμώνα μας εγκαταλείπουν για να ζήσουν στις μεγάλες πόλεις) ας πάρουν τη γενναία απόφαση να μείνουν και το χειμώνα στην περιοχή μας, να μείνουν στο Νησί μας και φυσικά να γράψουν τα παιδιά τους στα σχολεία μας. Η περιοχή της Σάμης και της Κεφαλονιάς έχει πολλά να τους προσφέρει και το χειμώνα. Ακόμη όσα παιδιά είναι από χωρισμένους γονείς ή αντιμετωπίζουν διάφορα οικογενειακά προβλήματα και μπορούν να μείνουν σε συγγενείς ή φιλικά τους πρόσωπα το χειμώνα τότε είναι καλοδεχούμενα να φοιτήσουν στα σχολεία μας.

Όσοι από εσάς μπορείτε κάντε τη υπέρβαση. Στελέτε τα παιδιά σας να φοιτήσουν στο Γενικό Λύκειο Σάμης. Να είστε σίγουροι ότι δεν θα το μετανιώσετε. Ο Σύλλογος Διδασκόντων και εγώ προσωπικά εγγυούμαστε την καλύτερη διαμονή τους, την μαθητική βελτίωση τους και την κοινωνική τους ανέλιξη. Εγγύομαστε για τη όσο το δυνατό ασφαλέστερη παραμονή τους από την αρχή μέχρι το τέλος του σχολείου.

Όνειρό μας είναι το Γενικό Λύκειο Σάμης να παραμείνει ένα σύγχρονο εκπαιδευτικό περιφερειακό Λύκειο. Ρωτήστε για μας. Το σχολείο θέλει παιδιά για να τα βοηθήσει. **ΠΑΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΑΤΟΣ**
Διευθυντής
ΓΕΛ Σάμης

ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ Γ. ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ

Χειρουργός Ωτορινολαρυγγολόγος
τ. Επιμελήτρια Β' Άγιος Σάββας
Επιστ. συνεργάτης Γ.Ν.Ν.Α. "Η Ελπίς"
& ΩΡΛ Κλινικής "Καρράς"

Νηλέως 32 - 34
Αθήνα, Θησείο (ισόγειο)
Τηλ./Fax: 2130-275759
Κιν.: 6942 432760

Ωράριο: Καθημερινά
08:30 π.μ. - 14:30 μ.μ.
17:30 μ.μ. - 20:30 μ.μ.
Σάββατο & Κυριακή
με ραντεβού

ΟΙ νέοι φοιτητές από την Πύλαρο

Η Ένωση Πυλαρέων συγχαιρεί τους παρακάτω νέους -νέες για την εισαγωγή τους στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και εύχεται καλή εξέλιξη στις σπουδές τους.

- **Αλεξάτου Μαρία** του Σωτηρίου και της Θεοδώρας, Παιδαγωγικό Πανεπ. Ιωαννίνων

- **Αλυσανδράτου Ελένα** του Διονυσίου και της Ελένης, Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, ΕΚΠΑ, Αθήνα

- **Βρεττός Παναγιώτης - Γεράσιμος** του Νικολάου και της Μαρίας, Ιατρική Ιωαννίνων

- **Γασταρής Αλέξανδρος** του Κων/νου και της Μαργαρίτας, Μηχανολόγων Μηχανικών Τ.Ε. ΤΕΙ Χαλκίδα

- **Θεοδωράτος Ευάγγελος** του Σωτηρίου και της Αθανασίας, Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού Κομοτηνής, Παν. Θράκης

- **Κατσούδα Βασιλική** του Διονυσίου και της Αναστασίας, Κοινωνικής Πολιτικής, Πάντεντος

- **Κατσούδας Νικόλαος** του Διονυσίου και της Αναστασίας, Μηχανικών Βιοϊατρικής Τεχνολογίας Τ.Ε. ΤΕΙ Αθήνας

- **Κλαουδάτου Δάφνη** του Σπυρίδωνα και της Κυριακής, Κτηνιατρική Θεσσαλονίκης

- **Κουγιανός Γεράσιμος** του Κων/νου και της Μυρτώς, Παιδαγωγικό Φλώρινας, Πανεπ. Δυτ. Μακ/νιας

- **Κυρίτσης Αλέξιος** του Κων/νου και της Σεβαστής, Μηχανικών Αυτοματισμού Τ.Ε. ΤΕΙ Πειραιά

- **Πνευματικάτου Ιωάννα** του Παναγιώτη και της Ελένης, Πολιτικών Μηχανικών και Μηχανικών Τοπογραφίας Τ.Ε. ΤΕΙ Αθήνας

- **Πνευματικάτου Ρεγγίνα** του Δημοσθένη και της Ευσταθίας, Οικονομικής Επιστήμης Παν. Πειραιά

ΑΡΤΟΚΛΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΜΑΣ

Πραγματοποιήθηκε στις 14 Αυγούστου η καθιερωμένη αρτοκλασία της Ένωσης Απανταχού Πυλαρέων στο Ι.Ν. Παναγίας Κρήνης.

Πολλά μέλη του Συλλόγου καθώς και πολλοί συμπατριώτες ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του Συλλόγου μας και παραβρέθηκαν στην αρτοκλασία.

Από τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου παρέστησαν οι κυρίες Βινιεράτου Δ., Θεοτοκάτου Ε., (οι οποίες είχαν και την φροντίδα της αρτοκλασίας), Καλλιακούδη Ε., Σκιαδαρέση Ε. Επίσης μας τίμησαν με την παρουσία τους ο κ. Σπύρος Αλυσανδράτος, ευεργέτης του Συλλόγου, η κ. Πουλάκη - Κατεβάτη Διοικούσια, επί σειρά ετών αντιπρόσωπος του Συλλόγου, το επίτυπο μέλος του Συλλόγου Σώκαρης Χοής μαζί με την σύζυγό του Μαρία κ.ά.

Στο τέλος της λειτουργίας διαβάστηκε χαιρετισμός της προέδρου κυρίας Ε. Μουστάκη - Μυλωνάκη, η οποία δεν μπόρεσε να παραστεί για οικογενειακούς λόγους. Η Παναγία να μας αξιώσει και του χρόνου να πραγματοποιήσουμε την καθιερωμένη μας αρτοκλασία.

ΣΠΥΡΟΣ ΑΛΥΣΑΝΔΡΑΤΟΣ: ΕΦΕΡΕ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ

Ο συμπατριώτης μας Σπύρος Αλυσανδράτος, από τα Μακρούτικα Πυλάρου, που ζει και δραστηριοποιείται από το 1959 στη μακρινή Αυστραλία, έφερε Αυστραλία και Ελλάδα πολλά αφού κατάφερε, μέσω της επροσής που ασκεί στην παγκόσμια

Ο Σπύρος Αλυσανδράτος με την σύζυγό του Ειρήνη.

τουριστική βιομηχανία, να πείσει την κορυφαία αεροπορική εταιρία Singapore Airlines να ξαναρκίσει πτήσεις από την Αυστραλία προς την Αθήνα. Η εταιρεία συμφώνησε να ξεκινήσει με δύο πτήσεις την εβδομάδα κατά τους θερινούς μήνες με στόχο να γίνουν τρεις το 1915. Με την ενέργειά του αυτή ο Σπύρος Αλυσανδράτος βοηθάει τον ελληνικό τουρ

«Έφυγε» ο Σπύρος Λουκάτος

Έφυγε από κοντά μας στις 18 Σεπτεμβρίου ο ιστορικός, ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης, ο πνευματικός άνδρωπος και δοτικός δάσκαλος **Σπύρος Λουκάτος** (φωτό).

Γεννήθηκε στο Αργοστόλι το 1915. Το 1937 αποφοίτησε από την Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Έλαβε μέρος στις πολεμικές επιχειρήσεις του 1940. Με την κατάρρευση του μετώπου επέστρεψε στην Κεφαλονιά και συνέβαλε στην εθνική αντίσταση. Αναδείχτηκε ένα από τα κορυφαία στελέχη του ΕΑΜ και συγχρόνως υπηρετούσε ως φιλόλογος καθηγητής στα Γυμνάσια του νησιού. Για την αντίστασική του δράση συνέληφθη από τους κατακτητές και καταδικάστηκε σε δάναο. Απέφυγε την εκτέλεση χάρις στις λαϊκές κινητοποιήσεις. Το 1945, λόγω των φρονημάτων του, απολύται από την δημόσια εκπαίδευση και συνέχισε να προσφέρει στην ιδιωτική. Αργότερα υπηρέτησε στη Ανωτάτη Εκπαίδευση. Παράλληλα επιδόθηκε με υπευθυνότητα και σοβαρότητα στην επιστημονική έρευνα και συγγραφή. Το πλούσιο συγγραφικό του έργο περιλαμβάνει 15 βιβλία ιστορικού περιεχομένου και περισσότερα από 260 δημοσιεύματα σε επιστημονικά περιοδικά στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Ο Σπύρος Λουκάτος υπήρξε μέχρι το τέλος άνδρωπος υψηλού και σπάνιου ήδους, αγωνιστής της ζωής, εμπνευσμένος δάσκαλος για τους μαθητές του, πνευματικός φάρος για όλους μας. Μέχρι το τέλος της ζωής του είχε απόλυτη διαύγεια πνεύματος και χαρακτηρίζοταν από ζωτικότητα και δέληση για να γράφει και να δημιουργεί.

Πλήθος ψηφίσματα εκδόθηκαν που ομιλούν για το δυσαναπλήρωτο κενό που αφήνει ο δάνατος του Σπύρου Λουκάτου στο χώρο της Επτανησιακής και γενικότερα της Ελληνικής ιστοριογραφίας. Μεταξύ αυτών είναι της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, του Δημάρχου Κεφαλονιάς, του Κέντρου Μελετών Ιονίου, του Συνδέσμου Φιλολόγων Κεφαλονιάς - Ιθάκης.

Στην τελευταία του κατοικία από το εκκλησάκι του Δράπανου τον αποχαιρέτισαν από το Κέντρο Μελετών Ιονίου ο Νίκος Μοσχονάς και ο Πέτρος Πετράτος. Παραδέστημε ένα χαρακτηριστικό και πυκνό απόσπασμα από τον χαιρετισμό του Πέτρου Πετράτου, δρ. Ιστορίας:

«Αγαπημένε μας Δάσκαλε,

Φεύγεις, αφού πρώτα μας δίδαξες πατριωτισμό και αγωνιστικότητα, εργατικότητα και επιστημοσύνη, αξιοπρέπεια και ήδος.

Φεύγεις, αφού πρώτα τίμησες τους συναγωνιστές σου της Εθνικής Αντίστασης με το τετράτομο για την Κατοχή, την Αντίσταση και τον Εμφύλιο έργο σου, ολοκληρώνοντας έτσι το αγωνιστικό και συγγραφικό σου καθήκον.

Φεύγεις, αλλά αφήνεις πίσω σου ένα πλούσιο έργο, εθνικό, πολιτικό, κοινωνικό, εκπαιδευτικό, επιστημονικό, πνευματικό.

Φεύγεις, αλλά μας αφήνεις το παράδειγμά σου, τη μαχητικότητά σου, την ευγένεια και τη γλυκύτητα του χαρακτήρά σου.

Φεύγεις, για να μείνεις για πάντα κοντά μας. Και τούτο, γιατί μπορεί να σε νίκησε ο χάρος, νίκησες όμως εσύ το δάνατο με τη τις πράξεις σου, με το έργο σου.

Κι έτσι το στερνό αντίο, που σήμερα ήρδαμε εδώ για να σου δώσουμε, γίνεται τώρα καλωσόρισμα, καλωσόρισμα σίγουρο και οριστικό.

Σε καλωσορίζουμε, λοιπόν, και σε κρατάμε για πάντα ζωντανό στη σκέψη και την καρδιά μας».

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΜΑΣ

ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ

ΤΥΡΟΚΟΜΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΥΛΑΡΟΥ
ΚΡΕΑΤΑ ΦΑΛΑΡΗΣ - ΛΑΛΑΝΤΙΚΑ

ΚΡΕΟΠΔΑΙΟ
Αγ. Ευφημία, τηλ.: 26740 61052

ΜΟΝΑΔΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΤΥΡΟΚΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
Ποταμιανάτα Πυλάρου, τηλ.: 26740 61950

ΚΡΕΟΠΔΑΙΟ
Αν. Τρίτη 3, Αργοστόλι, τηλ.: 26710 27752

ΜΟΝΑΔΑ ΒΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΣ
(εκπρωτή μοσχαριών) Φάλαρη Πυλάρου

ΒΙΔΑ ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ
(ενοικιαζόμενες επιπλανημένες κατοικίες)
stamoulisvaggelis@yahoo.gr, τηλ.: 26710 27752

ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ

Το Δ.Σ. της Ένωσης των Απανταχού Πυλαρέων ευχαριστεί θερμά τους παρακάτω φίλους, μέλη και συμπατρώτες που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του και ενισχύουν τις δράσεις του Συλλόγου μας.

Αλεξανδράτος Χριστόδουλος	20 €
Αλυσανδράτος Σπυρίδων	1500 €
Αλυσανδράτος Στάθης	30 €
Αλυσανδράτου Μυρτώ	50 €
Δενδρινός Σταύρος	50 €
Καλλιακούδης Παναγής	500 €
Καρούσος Θεόδωρος	10 €
Κουμεντέρη	40 €
Ρόκκου Στέλλα	15 €
Σταμούλης Ιωάννης	50 €

Ο ΘΟΔΩΡΗΣ ΔΙΠΛΑΣ ΕΦΥΓΕ

Τον Αύγουστο χάσαμε τον Θοδωρή μας. Τον Θοδωρή, αυτήν την ευγενική μορφή και ψυχή με τη θετική αύρα, το χιούμορ και το απίστευτο κουράγιο στις περιπέτειες υγείας της οικογένειας. Ανθυποπλούαρχος σε φορτηγά, Ύπαρχος στου Ποταμιάνου, Καπετάνιος σε κρουαζιερόπλοια, ταξιδευτής, έφυγε για το τελευταίο του ταξίδι, έτσι ξαφνικά και αναπάντεχα. Ναι έφυγε νωρίς, ενώ τον περίμεναν χαρές και συγκινήσεις, από τα δύο υπέροχα πλάσματα, τα κοριτσάκια του, που τόσο συγκινητικά και με τόση τρυφερότητα φρόντιζε, μετά τον θάνατο της αγαπημένης του Άννας. Έφυγε όπως και η Άννα, πριν ολοκληρώσει τον κύκλο της ζωής του, που είναι το φυσικό και το δίκαιο για κάθε πλάσμα στη γη.

Θοδωρή μας, θα θυμόμαστε πάντα, το γελαστό σου βλέμμα, τη ζεστή σου καρδιά και πάντα θα σε ψάχνουμε ανάμεσα μας.

MARIKA GAZΗ-MANOΥ

Ο ΑΛΕΞΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

Αυτή τη χρονιά τη σκληρή από θανάτους για την Πύλαρο χάσαμε τον Φλεβάρη και θρηνούμε, τον θάνατο του **Αλέξη Γιαννάτου**. Αυτού του ωραίου έφηβου, του γιου του Μάκη και της Ζωής στα Διβαράτα. Τόσο νέος, τόσο όμορφος, μόλις 17 χρονών ούτε καν την εφηβεία του δεν ολοκλήρωσε. Άλλα τόσο ώριμος, με την δύναμη και την ορμή της ηλικίας του, ρουφιούσε με πάθος τους χυμούς της νιότης του. Λάτρευε την ταχύτητα, τους έντονους ρυθμούς της εποχής του, το κυνήγι με τον πατέρα του, αγαπημένος στους φίλους του, πρότυπο για τον μικρό του αδελφό Αντώνη, καμάρι και χαρά των γονιών του και της αδελφούλας του Σπυρίδούλας. Αν και πολύ νέος άρχισε να ενδιαφέρεται και να ασχολείται με την οικογενειακή επιχείρηση, αυτό το τόσο καλογούστο και με εξαιρετική κουζίνα εστιατόριο. Πρόθυμος, αεικίνητος στο μαγαζί, με τα δικά του όνειρα για το μέλλον. Τόσο ξαφνικά, αναπάντεχα, άδικα χάθηκε και μείναμε εμβρόντητοι, ανίκανοι να πιστέψουμε ότι αυτός ο υπέροχος έφηβος χάθηκε. Ότι ταξίδεψε με τόση ταχύτητα στο διάστημα, στον Παράδεισο. Και δεν υπάρχουν λόγια για την οικογένεια. Δεν υπάρχουν. Μόνο να τους πούμε, να σφίξουν τα δόντια και να συνεχίσουν. Αυτό θα ήθελε και ο Αλέξης. Γιατί η ζωή πάντα κερδίζει.

◆ **Αντύπας Αλέξανδρος** του Πέτρου και **Γιρμή Λίζα** του Λάζαρου Δημοτική Ενότητα Πυλάρου, 5/7/2014.
◆ **Παππάς Δημήτριος** του Αλεξανδρού και **Κουλουμπή Βαρθάρα** του Γερασίμου, Ι. Μονή Παναγίας Ανατολικού, 27/7/2014.
◆ **Κουλουμπής Παρίσης** του Διονυσίου και **Μουστερή Αγγελική** του Γερασίμου, Δημοτική Ενότητα Πυλάρου, 8/2014.
◆ **Φερεντίνος Χαράλαμπος** του Διονυσίου και **Σελίδα 7**

Η ΜΕΡΑ ΠΟΥ Ο ΚΟΣΜΟΣ...

[ΔΕΝ;;] ΑΛΛΑΞΕ

(10/12/1948)

Το φετινό καλοκαίρι γίναμε ιστορικοί μάρτυρες μιας σύγχρονης χενοκτονίας χωρίς τέλος. Με αποτροπιασμό παρακολουθούμε το αιματηρό δελτίο ημέρας, στο οποίο καταδράφονται εκαποντάδες νεκροί άνθρωποι, παράπλευρες απώλειες, άμαχος πληθυσμός, χυναικόπαιδα, υλικές καταστροφές εις βάρος του Παλαιοστινιακού λαού. ΔΑΥΙΔ εναντίον ΓΟΛΙΑΘ. Σφεντόνες εναντίον υπερασύχρονων οπλικών συστημάτων.

Η διεθνής κοινή γνώμη είναι από μουδιασμένη έως ύποπτα σιωπηλή. Αναφέρομαι βέβαια στις επίσημες κρατικές κυβερνήσεις, οι οποίες, χωρίς αιδώ, απιλά παραπρομήν, ενώ κάποιες άλλες, δόλια, προσπαθούν να δικαιολογήσουν τα αδικιαλόγητα, ορμώμενες από κίνητρα ταπεινά, ιδιοτελή, ουδόλως ανθρωπιστικά και ηθικά. Έχουν επιλέξει τον ρόλο του θεράποντος των ισχυρών, ανανέωντας την ιστορική αλήθευτη της δικαιωμάτων, εδώ κωφεύουν. Η Ευρώπη των Φωτών γιατί δεν αναλαμβάνει ειρηνευτική πρωτοβουλία για την κατάπαυση

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΚΕΦΑΛΟΝΙΑ - ΙΘΑΚΗ

Οι νέοι Αντιδήμαρχοι στο Δήμο Κεφαλονιάς

Μετά την ορκωμοσία της νέας δημοτικής αρχής και της Δημάρχου Κεφαλονιάς κ. Αλέξανδρος Παρίσης όρισε τους παρακάτω Αντιδήμαρχους:

- Λυκούδης Διονυσίος, Αντιδήμαρχος Αργοστολίου και Σάμης, Αναπληρωτής Δημάρχου
- Γαρμπή Σοφία, Αντιδήμαρχος Οικονομικών, Πρόεδρος Οικονομικής Επιτροπής
- Ματιάτος Σπυρίδων, Αντιδήμαρχος Ομαλών, Πρόεδρος Επιτρ. Ποιότητας Ζωής
- Κεκάτος Ευάγγελος, Αντιδήμαρχος Λειβαθούς
- Παπαδάτος Νικόλαος, Αντιδήμαρχος Ελειού - Πρόνων
- Κοντογούρης Κών/νος, Αντιδήμαρχος Ερίσσου
- Άλυσανδράτος Σταύρος - Γεράσιμος, Αντιδήμαρχος Πυλάρου
- Μοσχονάς Αλέξανδρος, Αντιδήμαρχος Παλικής.

Κόπικαν από τον ΕΣΠΑ δύο μεγάλα έργα της Κεφαλονιάς

Δεκαεφτά έργα της περιφέρειας Ιονίων νήσων απεντάχτηκαν τον Αύγουστο από το ΕΣΠΑ. Μεταξύ αυτών και δύο της Κεφαλονιάς Η ανέγερση του νέου Δημοτικού Γηροκομείου Αργοστολίου (Β' φάση) και η τεχνική υποστήριξη του Δήμου Κεφαλονιάς στο πλαίσιο του προγράμματος ΟΣΑΑ.

Η ανάκληση γίνεται σε εφαρμογή σχετικής εγκυκλίου, μετά την διαπίστωση από τα στοιχεία υλοποίησης των έργων ότι αυτά δεν μπορούν να ολοκληρωθούν έως 31/12/2015.

Σε κάθε απόφαση ανάκλησης αναφέρεται ότι «το έργο προγραμματίζεται να ενταχθεί για χρηματοδότηση στην επόμενη προγραμματική περίοδο 2014-20».

Η καθυστέρηση υλοποίησης των έργων, ώστε αυτά να τεθούν εκτός προθεσμιών, είναι ένα θέμα που χρήζει απάντησης.

Κλειστή για 4 χρόνια η Ιακωβάτειος

Η Ιακωβάτειος βιβλιοθήκη Ληξουρίου, με τους τριάντα και πλέον τόμους βιβλίων, κέντρο γνώσης και παιδείας της Παλικής, θα είναι κλειστή για 4 τουλάχιστον χρόνια. Το κτήριο της, κτίσμα παραδοσιακό του 19ου αιώνα, κρίθηκε ακατάλληλο, αλλά επισκευάσιμο, λόγω των πρόσφατων σεισμών.

Ας επιληφθούν του προβλήματος οι αρμόδιες αρχές για να παραμερισθούν γραφειοκρατία και δεσμεύσεις ώστε να ξαναλειτουργήσει το ταχύτερο δυνατό αυτό το πνευματικό ίδρυμα και να επανέλθουν οι πολιτιστικές δραστηριότητες στην περιοχή. Εμείς θα παρακολουθούμε την εξέλιξη και ευελπιστούμε ότι στα επόμενα φύλλα μας θα έχουμε την δυνατότητα να γράψουμε κάτι θετικό και ελπιδοφόρο.

Εβδομάδα Απόδημων στην Κεφαλονιά

Με επιτυχία ολοκληρώθηκαν οι εργασίες των Συνεδριακών και Εικαστικών Εκδηλώσεων της «Εβδομάδας Απόδημου - 2014», που πραγματοποιήθηκαν από 2 έως και 5 Αυγούστου το 2014 στην ιστή μας. Την οργάνωση ανέλαβε η «Παγκόσμια Ομοσπονδία Κεφαλλήνων και Ιθακησίων Odysseus» σε συνεργασία με το Δήμο της Κεφαλονιάς.

Μερικά από τα συμπεράσματα των πολλών εποικοδομητικών Συνεδριάσεων είναι:

- Η διεθνής εκπαιδευτική κοινότητα αποτελεί τον ουσιαστικό πνευματικό κρίκο διασύνδεσης των παιδιών των Αποδήμων με τη χώρα καταγωγής τους (Ακαδημαϊκός, Καθ. Α. Φωκάς)
- Η στριμόνη της Ομογένειας

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΥΛΑΡΟ

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ ΑΝΤΙΔΗΜΑΡΧΟΥ ΠΥΛΑΡΟΥ

Μετά τις δημοποιήσεις εκλογές και την εγκατάσταση της νέας Δημοτικής Αρχής και της «Εβδομάδα του Απόδημου» είναι μια από τις κορυφαίες Συνεδριακές και Πολιτιστικές Εκδηλώσεις του Νησιού. (Πρόεδρος Δημοτικού Συμβουλίου, κ. Ν. Ανουσάκης).

• Η «καρδιά» των Αποδήμων χτυπά πάντα στην Κεφαλονιά από την ημέρα που μετανάστευσαν μέχρι όσα χρόνια και να έχουν περάσει και αυτό αποδεικνύεται έμπρακτα με το διαρκές υποστηρικτικό έργο όλων των Συλλόγων του εξωτερικού προς τα ευαγή Ιδρύματα του Νησιού. (Πρόεδρος Παγκοσμίου Ομοσπονδίας, κ. Ι. Χιόνης)

• Η ηθική υποχρέωση των Αποδήμων να στηρίζουν την Κεφαλονιά τηρείται με ευλάβεια, συνέπεια και διαχρονικά με επιτυχία. (Δρ. Μ. Χιόνης, Επ. Πρόεδρος Παγκοσμίου Ομοσπονδίας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και Επιχειρηματικής Κοινότητας των Αποδήμων για τη στήριξη της 3βάθμιας Εκπαίδευσης στην Κεφαλονιά. (τ. Υπουργός, Πρόεδρος ΤΕΙ-IN Καθ. Ν. Μαραθένιας).

• Αξιοποίηση της διεθνούς Ακαδημαϊκής και